266

...ச் மீ 1935. மலர் 12—இதழ் 12.

வருஷ சந்தா ரூ 1-8-0

ஜகன்மோகினி

ஆசிரியை
வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்.

ஆனந்தஸாகர்

அல்லது

பந்தயத்தின் முடிவு

அதிகாரம்

5. வாத்ஸல்யம்—அதியாச்சரியம்
6. முருகனிடம் பக்தி—சிறு கதைப் பித்து
7. மகாத்மா தரிசனம்—மனம் மாறும் அதிசயம்
8. தீரம் வீரம் மாறிய சாரம்
9. இல்லற இன்பம்—நல்லற வாழ்க்கை.

13-வது ஆண்டுக் கொண்டாட்டம்

பல பரிசுகளும், ஒரு வருஷ சஞ்சிகையும் இனும்.

உள்ளேயிருக்கும் விளம்பரத்தைக் கவனியுங்கள்.

...ாகினி" ஆபீஸ்
...டித் தெரு,
...கணி சென்னை

2 அணா

JL
ஜை, N228ரு
N35.12.12
182983

பதின்மூன்ருவதாண்டுப் பரிசுகளின் விவரம்

முதல் பரிசு

ரூ. 25.

2-வது பரிசு

ரூ. 15.

புது வருஷ
சந்தாவை டிசம்பர்
மாதம் 20-ம் தேதிக்குள் அனுப்பும்
சந்தா நேயர்களுடைய நம்பர்களைக் குலுக்கிப் போட்டு
6 பிரைஸ் சீட்டுகள் எடுத்து அவற்றிற்கு
இதிற்கண்ட பரிசுகள்
கொடுக்கப்படும்.

3-வது பரிசு

ரூ. 10.

3 பரிசுகள்

ரூ. 5 விகிதம்.

மூன்று சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்துக் கொடுக்கும் நேயர்கட்கு அடுத்த ஆண்டின் சஞ்சிகையை இனமாக அனுப்புவதுடன் அவர்களும் ஷை பரிசுப் போட்டியில் சேர்த்துக் கொள்ளப் படுவார்கள்.

தயவு செய்து
புது வருஷ சந்தாவை
முன்பணமாக அனுப்புங்கள். உங்களது
சந்தா நம்பரை மறக்காமல்
எழுதவும்.

"ஜகன்மோகினி" ஆபீஸ்,
26, தோடித் தெரு, திருவல்லிக்கேணி சென்னை.

நான் உங்கள் மகளல்லவா!

என்னை அன்புடன் ஆதரித்து வரும் போஷகர்களே! அபிமானிகளே! உங்கள் அன்பிற்கு அநந்தகோடி வந்தனங்கள்.

சர்வ வியாபியாயும், சகல ஜீவரக்ஷகனாயும், காலி மேய்த்துக் களித்த கண்ணபிரானாக விளங்கும் என்னப்பன் பார்த்தஸாரதியின் கருணாகடாக்ஷத்தினாலும், தங்களுடைய போராதரவினாலும் எனது 12-வது வயது பூர்த்தியாகி அடுத்த மாதம் பதின்மூன்றாவது வயதையடையப்போகின்றேன்.

அன்பர்களே! தாய்மார்களே! எனது பதின்மூன்றாவ தாண்டில் நமது சமூகத்தில் நடக்கும் சில சூழல்களையும், ஒரு மனிதனுக்குத் தன் சொந்த மக்களாலேயே எத்தனை துன்பங்கள் உண்டாகக்கூடும் என்ற சாரமான விஷயத்தையும், ஆபத்தில் காக்கக்கூடியவர்கள் அருமை நண்பர்கள் தான் என்ற உண்மையையும் கற்பனை என்னும் தேனுடன் கலந்து விளக்கி இன்பஜோதி அல்லது பிள்ளை வீட்டாரின் கோள்ளை எனும் ஓர் அதி யற்புதமான நாவலை ஆநந்தமாயும் மங்களமாயும் தாங்கி 1936-௵ ஜனவரிமாதம் முதல் தேதி யன்று உங்கள் வீடுதோறும் வரப்போகிறேன். பெரியோர்களே! என்றும்போல இவ்வேழைச் சிறுமியிடம் அன்புகொண்டு உங்களாதரவை அளிக்கும்படியாக மன்றாடியும், வணங்கியும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அறிவாளிகளே! எனது போஷணைக்காக வருஷம் ஒன்றரை ரூபாய்—மாதம் இரண்டே அணா, 24 தம்பிடிகள்—கொடுப்பது உங்களுக்கோர் பெரிதல்ல. நான் உங்கள் மகளல்லவா! உங்களை நம்பி நான் 193[illegible]-வது வருடம் ஆரம்ப தினத்தன்று வரப்போகிறேன்......வந்தனங்கள்.

அம்ருததாரா அல்லது அதிசய சம்பவம் எனும் நாவல் தயாராகிக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் [illegible] நான்கு தான். தங்களது புது வருஷ சந்தாவையும் அளிக்கு சேர்த்தனுப்பி போராதரவையும், ஊக்[illegible]மாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தங்கள்
அருமைச் செல்வி
"ஜகன்மோகினி"

பதின்மூன்றுவதாண்டு

1936ஞு ஜனவரி மாதத்தில் பிறக்கப்போகின்றது

வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்
எழுதிய
இன்பஜோதி
அல்லது
பிள்ளை வீட்டாரின் சொள்ளை.
எனும் அற்புதமான
நாவல்
ஆரம்ப
மாகிறது.

... ஜகன்மோகினி ...

மாதாந்த
நாவல்
சஞ்சிகை

—

வருட சந்தா ரூ. 1—8—0. } தனிப் பிரதி அணா இரண்டு.

ஜீவிய சந்தா நேயர்களுக்கு இனும்.

இதர சஞ்சிகைகளைப் போல நாமும் ஜீவிய சந்தா ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அனேகர் கோருவதால், ரூ. 25, முன்பணமனுப்பு கிறவர்களை ஜீவிய சந்தாதாரராக சேர்த்துக்கொள்வதுடன் இனி மேல் நம்மாசிரியையால் எழுதப்பட்டு, நம்மால் பிரசுரிக்கப்படும் எல்லா நாவல்களும் இனாமாக அனுப்புவோம்.

"ஜகன்மோஹினி" ஆபீஸ்,
2டி த் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

புதிய நாவல் — வெளிவரப்போகிறது

இதுவரையில் நீங்கள் படித்திராத அநுபவமும், அதியாச்சரியமும், நீதியும், திடுக்கிடும் சம்பவங்களும், கனவிலும் கருத முடியாத அற்புதச் செய்கைகளும் கூடிய அருமையான

அம்ருததாரா அல்லது அதிசயச் சம்பவம்

என்கிற சிறிய நாவல் 13-வதாண்டு முதல் சஞ்சிகையுடன் வெளியாகும்.

விலை அணா நான்கே

ஸ்ரீமான் வடுவூர் K. துரைசாமி ஐயங்கார்

எழுதிய நாவல்கள்.

	ரூ.	அ.		ரூ.	அ.
பூர்ணசந்திரோதயம்	7	8	திரிபுரசுந்தரி	2	0
சௌந்தர கோகிலம்	6	0	லக்ஷ்மீகாந்தம்	2	0
மாயாவிநோதப் பரதேசி	5	0	வஸந்தமல்லிகா	1	8
திகம்பரசாமியார் பால்ய லீலை	5	0	இராஜேந்திரமோஹனா	1	4
மதன கல்யாணி	4	8	வஸந்தகோகிலம்	1	4
மிஸிஸ் லீலாமோஹினி	3	0	வித்யாசாகரம்	1	4
மேனகா	3	0	முத்துலக்ஷ்மி	1	4
கும்பகோணம் வக்கீல்	3	0	நீலலோசனி	1	2
விலாசவதி	3	0	கலியாணசுந்தரம்	1	2
மன்மதபுரியின் மூடுமந்திரம்	2	12	நங்கை மடவன்னம்	1	2
கனகாம்புஜம்	2	12	சிங்கார சூர்யோதயம்	1	2
பாலாமணி	2	8	மிஸ்டர் பூச்சாண்டி எம்மே	1	2
தில்லைநாயகி	2	4	டாக்டர் சோணாசலம்	1	2
துரைக்கண்ணம்மாள்	2	4	சோமசுந்தரம்	1	2
சதானந்தபோதக சாமியார்	2	4	மாயாசுந்தரி	0	12
பன்னியூர் படாடோப சர்மா	2	4	திவான் லொடபடசிங்	0	12

ஆறு
நாவல்கள்
இனும்

ஆறு புதிய சந்தாதாரர்களை சேர்த்து முன்பணம் அனுப்பு வோர்க்கு	புத்தியே புதையல் கோபாலரத்னம் பட்டமோ பட்டம் பக்ஷமாலிகா ஜயஸஞ்சீவி சுகுணபூஷணம்

இனுமாக நாவல்கள் வேண்டுமா?

எத்தனை புதிய சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்து முன்பணமனுப்புகிறுர்களோ அத்தனுவது நம்பர் பங்கிலுள்ள புத்தகங்களில்

பங்கு-1.
நளினசேகரன்
வீரவஸந்தா
3 வைரங்கள்
படாடோபத்தின் பரிபவம்
பிச்சைக்காரக் குடும்பம்

ஒன்று இனும்

பங்கு-2.
பரிமளகேசவன்
உத்தமசீலன்
கதம்பமாலை
சுகந்தபுஷ்பம்

பங்கு-3.
கௌரீமுகுந்தன்
ஸாரமதி
சோதனையின் கொடுமை

பங்கு-4.
தியாகக்கொடி
நவநீதகிருஷ்ணன்
சாமனநாதன்
ருக்மிணீகாந்தன்
மங்களபாரதி

பங்கு-5.
வைதேகி
பத்மசுந்தரன்.

" ஜகன்மோகினி " ஆபீஸ், திருவல்லிக்கேணி.

5-வது அதிகாரம்

வாத்ஸல்யம்—அதியாச்சரியம்

தனக்கு ஒரு சந்தோஷச் செய்தி கிடைத்திருப்பது என்ருல் யார்தான் பூரித்து மகிழாது இருப்பார்கள்! சிவாநந்தத்தின் மகிழ்ச்சிக்கும் அடக்க முடியாத சந்தோஷத்திற்கும் எல்லேயே இல்லே. கரை கடந்துபோய்விட்டது. அவனுடைய வீட்டில் ஒவ்வொருவரும் பரிசு வந்ததைப்பற்றி வெகுவாய்ப் புகழ்ந்து பேச வாரம்பித்து விட்டார்கள்.

கதை எழுதுவதைப்பற்றி வம்பாயும், ஏளனமாயும் எண்ணிக் கூறி வந்தவர்கள் கூட இதைப்பற்றி தடபுடலாக சிலாகித்துப் பேசி சிவாநந்தத்தைக் கொண்டாடினுர்கள். சிவாநந்தன் மிக்க சந்தோஷத்துடன் "இன்று இங்கோர் உத்தம த்யாகி வரவில்லேயா! நல்லார் வந்ததன் பலன் நலமே கிடைத்தது." என்ருன். சாகரனிடம் இதைத் தெரிவிப்பதற்கு பாலுசாமியும் சிவாநந்தமும் சாகரன் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். அவன் அங்கு இல்லாமையினுல் அவன் காலேயில் தெரிவித்ததுபோல செட்டியாருடன் மகாத்மாவைப் பார்க்கச் சென்றிருப்பான்." என்று எண்ணிப் போய்விட்டார்கள்.

சாகரனே நாம் முன்பு கூறியபடியே தத்தளித்த மனமும், கூச்சமடைந்த தேகமும், முற்றும் வெறுப்புற்ற கண்களுமாக என்ன செய்வதென்று தெரியாது குழம்பிப்போய்விட்டான். தான் பேசாமல் இருப்பதைக் கண்டு அவர்கள் 'இவன் பத்திரிகை கொடுப்பதற்குக்கூட கருமி' என்று நினைத்துவிடப்போகிருர்களே என்றும் தோன்றுகிறது. தான் பெண்களேக் கண்டாலே வெறுப்பவன் என்று தெரிந்தவர்கள் இந்த நிலேமையில் தன்னேக் கண்டால் என்ன நினைப்பார்களோ என்றும் இருக்கிறது. என்ன செய்வான் பாவம்!

இதற்குள் அப் பெண்கள் மீண்டும், "ஐயா! சற்று கொடுங்கள், ஒரு முக்யமான விஷயம் வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டோம்...

அதைப் பார்த்துவிட்டுத் தருகிறோம்'' என்றார்கள். இதற்குமேல் அவன் என்ன செய்வான். பத்திரிகையைக் கொடுத்துத் தொலைத்தான். அப் பெண்கள் அதை வாங்கிக்கொண்டு தங்களிருப்பிடம் சென்று விட்டார்கள்.

இதற்குள் ''மகாத்மாவை தரிசிக்க இப்போது முடியாது; சந்தர்ப்பமில்லை. இனிமேல் நாளைக் காலை 8 மணிக்கு வந்தால்தான் பார்க்க முடியும்'' என்று தொண்டர்கள் கூறிவிட்டார்கள். அதைக் கேட்டு அநேகர் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். செட்டியாரும் புறப்பட்டுவிட்டார். சாகரனும் பத்திரிகையைத் தான் எப்படி திரும்பக் கேட்பது என்கிற சங்கோஜத்தினால் அதை விட்டுவிட்டுச் செட்டியாருடன் போய்விட்டான்.

அவனுடைய மனது மட்டும் சற்றும் தெளிவு பெறாமல் ஒரு விதமாகக் குழம்பிப்போய்விட்டது. தான் எழுதிய கதையின் முடிவை நினைக்க நினைக்க மன வருத்தம் அதிகரித்தது. மீண்டும் சிவாநந்தனின் கதையைப் பார்த்தான்...வாழாவெட்டி!......என்ன அசங்கியமான பெயர்! இதற்கா பரிசு வழங்குவது......இது எப்படித்தானிருக்கிறது பார்ப்போம் என்று மீண்டும் அந்த கதையைப் படிக்கத் தொடங்கினான். மீண்டும் பழயபடி வெறுப்பினால் சில வரிகளைப் படித்ததோடு நிறுத்தி மேலே பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டு போனான்.

வாத்ஸல்யம்

முதற் பரிசு 1000 ரூபாய் பெற்ற கதை.

''என்ன! ஆயிரம் ரூபாய் பரிசா!...அப்போது சிவாநந்தத்தின் கதையைவிட இது சிறப்பானதாகவன்றோ இருக்கவேண்டும்...... இதன் ஆசிரியர் பெயர் என்ன?'' என்று பார்த்தான். சாதாரண வழக்கம்போல கதையின் மேலே போடாமல் புது மாதிரியாக இரண்டாம் பக்கத்து மத்தியில் அழகிய புஷ்ப பார்டர் கட்டி அதன் மத்தியில் ஆசிரியரின் பெயர் போட்டிருந்தது. ஆனால் சாகரன் அத்தனை ச்ரத்தையுடன் திருப்பிப் பார்க்கவில்லை. முதல் பக்கத்தில் காணாமையினாலும் ஆயிரம் ரூபாய்க் கதை எப்படி இருக்கிறதென்று பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆவலே முதன்மையாக இருந்து அவனுடைய கவனத்தை ''வாத்ஸல்யம்'' என்ற பெயர் இழுத்துவிட்டதால் அவன் கதையைப் படிக்கவே ஆரம்பித்துவிட்டான்.

வாத்ஸல்யம்

"மாணவர்களே! நீங்கள் இன்று படித்த பாடம் சாமான்யமானதல்ல. பசுமாடும், அதன் அரிய உபயோகமும், அதன் மகிமையும் நன்கு தெரிந்துகொண்டீர்கள். பசு மகாலக்ஷ்மியின் அவதாரமாகும். பசு தாயைப் போல எல்லோருக்கும் பால் கொடுத்து அன்புடன் ஆதரிக்கிறது. கோயில்களில் அதிகாலை கதவைத் திறந்ததும் பசுமாட்டை நிறுத்தி கடவுளுக்கு விச்வரூபமென்று காட்டுகிறார்கள். பசுமாடுதான் காமதேனு என்று வழங்கப்படுவது. பசுமாட்டின் கோமியமும் சாணமும் கூட சுத்தத்திற்கு உபயோகப்படுகின்றன. கோமியம் சுகாதாரத்திற்கும் எடுத்த மருந்தாகும். எத்தனையோ பூச்சிகளை அது கொல்லுகிறது.

பசுமாட்டை எவனொருவன் அன்புடன் ஆதரித்து உபசரிக்கின்றானோ அவன் சாக்ஷாத் லக்ஷ்மி பூஜை செய்தவனாவான். பசுமாடு கன்று போடும்போது ப்ரதக்ஷணம் செய்து நமஸ்கரித்தால் பூமியை ப்ரதக்ஷணம் செய்த பலன் உண்டாகும். ஒரு சுபகாரியமாகச் செல்கையில் பசுமாடு எதிரே வந்தாலும், நீர் கழிந்தாலும் அது ஓர் நல்ல சுப சகுனமாகும். பசுமாட்டிற்கு ஸ்நானம் செய்வித்து மஞ்சள் குங்குமம் இட்டு ப்ரதக்ஷணம் நமஸ்காரம் தினம் செய்தால் மகாலக்ஷ்மியையே தொழுவதாகும்.....மாணவர்களே! பசுவை அடித்து உபத்திரவிக்காதீர்கள்.

182983.

இத்தகைய மகோன்னத லக்ஷணங்கள் பொருந்திய பசுமாட்டை சில பால்காரப் பாவிகள் அதன் மகிமையை மறந்து வயிற்றுக்கு வேண்டிய தீனியும் போடாமல் கன்றுக்குட்டி இறந்துவிட்டாலும் அதை மகா கோரமாக வைக்கோல் அடைத்து செத்த கன்றையே பசுவிற்குக் காட்டிப் பால்கறந்து வயிறு வளர்க்கின்றார்களே! அது எத்தனை தோஷந்தெரியுமா! கன்றுக்குப் பாலே விடாமல் அதைக் கறந்து தாங்கள் விற்றுப் பணமாக்கி கன்றைக் கொன்றுவிடுகின்றார்களே! இது எத்தனை பாதகம் தெரியுமா! பாதகம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்ட அவர்கள் பாபத்தை எவ்விதம் உணர முடியும்?

பிள்ளைகளே! உங்களில் யாராவது பால்காரர்களாக இருந்தால் இனி அவ்வாறு செய்யாமல் உங்கள் பிதாவையும் தாயாரையும் தடுக்க வேண்டியே உங்களுக்கு இதை இத்தனை விஸ்தரித்துக் கூறினேன். பசு சாமான்யமானதல்ல: ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவே பசுவை மேய்த்தும் பசுவுடன் கோகுலத்தில் விளையாடியும், ரக்ஷித்

தும் காட்டியிருப்பதால்தான் கோ...பாலன். (கோ-பசு; பாலன்-ரக்ஷகன்)...என்ற பெயர் உண்டாகியது. ஆதலால் பசுவினிடம் அன்பாயிருங்கள்.''

என்று உபாத்தியாயர் மாணவர்களுக்கு பசுவைப்பற்றி சொல்வதைக் கேட்ட சில பிள்ளைகளுக்கு மெய்மறந்த உணர்ச்சியும் சந்தோஷமும் உண்டாகிவிட்டன. அவர்களில் 10 வயதுப் பையன் வாஸுதேவன் என்பவனுக்கு மிக்க மன வருத்தமும் துக்கமும் உண்டாகி விட்டன.

ஏனெனில் அவன் யாதவ குலத்துதித்த சிறுவன். உபாத்தியாயர் சொல்லியதுபோன்று அவன் தகப்பனர் பசுமாட்டை அலக்ஷியமாக அடிப்பதும் பாலே ஒட்டக் கறந்து பர்திக்குப் பாதி ஜலம்விட்டுப் பணமாக்குவதும் கன்றுக்குட்டியின் வாயில் கயிற்றைக் கட்டி வாய்ப்பூட்டு போட்டுவிடுவதும், பாலெல்லாம் ஒட்டக் கறந்த பிறகு அதை ஊட்டவிடுவதும்,செத்த கன்றுக்குட்டியில் வைக்கோலே அடைத்துப் பசுமாட்டின்முன்பு கொம்பில் கோர்த்து நிற்கவைத்து பால் கறப்பதும் உபாத்தியாயர் தெரிவித்தபடி பல அக்ரமங்கள் செய்வது முற்றும் அவன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவன்; ஆகையினல் அவை முற்றும் கண் முன்பு தாண்டவமாடத் தொடங்கின.

களங்கமற்ற பரிசுத்தமான ஹ்ருதயத்தை யுடைய அச் சிறுவனின் மனத்தில் விவரிக்க வியலாத சங்கடம் உண்டாகிவிட்டது. அதனல் முகம் வேறுபட்டுவிட்டது. அவன் திடீரென்று தன் உபாத்தியாயரை நோக்கி "சார்! நீங்கள் சொல்லியதெல்லாம் என் மனத்தில் நன்ருகப் பதிந்துவிட்டது. எங்க வீட்டில் 5-6 எருமை மாடுகளும், நாலு பசுமாடுகளும் இருக்கின்றன. அவைகளே என் பிதா நீங்கள் தெரிவித்தது போலவே செய்து அனியாயமாக நடத்துகிருர். சார்! எனக்கு இந்த விஷயங்கள் ஒன்றுமே தெரியாது. கன்றுக் குட்டிகள் இறந்தால் இவ்விதம்தான் செய்யவேண்டுமோ என்னவோவென்று நினைத்திருந்தேன்...சார்...இப்படிச் செய்யும் பாபத்தினல்தான் சார்! எங்க அக்கா திடீரென்று இறந்துவிட்டாள். திருடன் வந்து சொத்தை எல்லாம் கொண்டுபோய்விட்டான். இந்த பாவந்தானிருக்குமென்று இப்போதுதான் தோன்றுகின்றது......'' என்று படபடத்துக் கூறிவிட்டான். மற்ற யாதவப் பிள்ளைகளும் இதை யாமோதித்தே தம் தம் வீட்டைப்பற்றிப் பேசினர்கள். இதைக் கேட்ட உபாத்தியாயருக்கு மெத்த சந்தோஷம் உண்டாகி விட்டது. அவர்களுக்கு இன்னும் புத்திமதிகளேச் சொன்னர்.

வாஸுதேவன் வீட்டிற்கு வரும் வழியில் தன் தகப்பனர்

வாடிக்கையாகக் கறக்கும் இடத்தில் பசுமாடு வீதியில் கட்டி இருந்தது. கன்றுக் குட்டியின் வாயில் பூட்டு போட்டிருந்தது கண்டு மிக்க விசனமும் கோபமும் அடைந்து சற்றும் தியங்காமல் அக் கன்றுக்குட்டியின் வாய்ப்பூட்டை அவிழ்த்துவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தான்.

கன்று கட்டை யவிழ்த்த உடனே தாயிடம் பாய்ந்து நன்ருக உரிந்துக் குடிக்க வாரம்பித்தது. உள்ளே இருந்து வந்த பால்காரன் அந்த கன்று பால் குடிப்பதைப் பார்த்துக் கடுஞ் சினங் கொண்டு "யார் இதை யவிழ்த்துவிட்டது? என்று அங்குள்ளவர்களைக் கோபித்தவாறு பால் குடிக்கும் கன்றை வெடுக்கென்று இழுத்து விரட்டி உதைத்தான்.

அருகிலிருந்த ஒரு பையன் "ஐயா! ஐயா! உங்கப் பையன் வாஸுதான் வந்து அவிழ்த்துவிட்டான். எங்களை யேன் திட்டுகிருய்?" என்று கூறினுன். பால்கார கண்ணனுக்கு வந்த கோபத்திற்கோர் எல்லையே இல்லை. பசுவிடம் கறந்தால் பாலே இல்லை. கன்றுக் குட்டி நன்ருகக் குடித்துவிட்டது. ஒரு அரை யாழாக்கும் கிடைக்காமையினுல் கோபம் முன்னிலும் அதிகமாகப் பெருகிவிட்டது... கண்கள் சிவக்க, மீசை துடிக்க தேகமே படபடத்து விட்டது.

கன்றுக் குட்டியின் வயிறு என்று மில்லாது நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு மனமும் வயிறும் எரிகிறது. "பாவி மகன், சண்டாளப் பையன். வரட்டும். இன்று அவன் தோலை உரித்துவிடுகிறேன். உன் வயிற்றை யறுக்க...வயிற்றைப் பாரு...எத்தச் சால் போல உப்பி விட்டது...என்று கன்றுக் குட்டியை இரண்டு அறை விட்டுக் குத்தினுன்.

"ஐயோ! இன்னும் ஒன்றரைபடி பால் வாடிக்கை இருக்கிறதே! எவ்விதம் அதைக் கொடுப்பேன்? கட்டையில் போகிற மகன்! என் மனமும் வயிறும் எரிகிறதே! வாடிக்கை பால் வாங்கியல்லவோ நான் ஊற்றவேண்டும்" என்று தாறுமாருகத் திட்டினுன். பிறகு யாரிடமோ பாலை வாங்கி ஊற்றிவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தான்.

வீட்டில் வாஸுதேவன் கட்டி யிருந்த கன்றுக்குட்டியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டதும் அவன் பிதா அபாரமாகப் பொங்கி எழும் ஆத்திரத்துடன் ஓடி வந்து "பாவி மகனே! படுபாவிப் பயலே! கன்றுக் குட்டியையேண்டா அவிழ்த்து விட்டு வந்தாய்? அத்தனை தைரியமாடா உனக்கு? கொட்டாப்புளி

போல பாலை எல்லாம் அதன் வயிற்றை யறுக்கக் குடித்துவிட்டு என் வாயில் மண்ணை போட்டதே! நீ நாசமாய்ப் போக. இன்று 12 அணு செலவு வைத்தாயே:...உனக்கு வந்த கேடுகால மென்ன." என்று திட்டிக்கொண்டே "தபார்; தபார்!" என்று கண்ட விடமெல்லாம் அடித்து, தலையில் குட்டி, தாடையில் கிள்ளிச் சித்திரவதை செய்து விட்டான்.

சிறு பையன் இந்த வலியைத் தாங்கமாட்டாது "ஐயோ; ஐயோ! அப்பா! கன்றுக்குப் பால் விடாத பாவம் கொலை செய்வதை விட அதிகமான தென்று என் வாத்தியார் தெரிவித்தார். அத்தகைய பாவத்தைச் செய்யும் நீர் என்னை அடித்துக் கொலை செய்யத் துணியமாட்டீர்கள்......விடுங்கள்......என்று பெரிதாகக் கத்திக் கதறினன்.

கண்ணப்பனுடைய ஆத்திரத்தில் இந்த வார்த்தை எரியும் தீயைத் தூண்டுவது போலாயிற்று "என்ன...என்ன...வேதாந்தம் படிக்கிறாயோ!..வாத்தியாரா சொன்னான். அந்த வாயாடி கொழுத்த வாத்தியாரிட மிருந்தே 12 அணு வாங்கி வாடா! அவனை நமது நஷ்டத்தைக் கொடுக்கச் சொல்லுடா!...படவாப் பயலே! வீட்டில் நஷ்டத்தை உண்டாக்குவதற்குத்தான் உன் உபாத்தியாயர் உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தானா?"......என்று பின்னும் ஆத்திரத்துடன் கூறி நையப் புடைத்தான்.

சிறு பையன் அதற்குமேல் என்ன செய்வான்! ஓடிவிட்டான். ஆனால் அன்று முதல் அவன் பசுமாட்டினிடம் வைத்த ப்ரேமை, வாத்ஸல்யம் சொல்ல முடியாது. சதா பசுமாட்டிற்கு தன் தாயார் தகப்பனருக்குத் தெரியாது வைக்கோல், பொட்டு, தவுடு முதலியன கொடுப்பதும் திருட்டுத்தனமாக கன்றுக் குட்டியை அவிழ்த்து சிறிது நேரம் ஊட்ட விட்டுக் கட்டிவிடுவதும் காலை மாலை இரு வேளையும் பசுவைச் சுற்றி வலம் வந்து வணங்கி அதைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்வதும் பசுவை தன் முகத்தோடு முகம் பதித்து முத்தமிடுவது, கழுத்தில் தினவு சொறிவது, தடவிக் கொடுப்பது போன்ற செய்கைகளையே ஓயாது செய்வான்.

அவ்வாறு அவன் செய்யும்போதெல்லாம் பசுவை ஓர் மிருகமாக நினையாது உபாத்தியாயர் சொல்லியது போல சாக்ஷாத் லக்ஷ்மியைப் போலவே எண்ணி பக்தியும் வாத்ஸல்யமும் கலந்த அன்புடன் செய்வான். பள்ளிக்கூடம் இல்லாத நாட்களில் பசுவைத் தானே ஓட்டிக்கொண்டு போய் குளத்தில் குளிப்பாட்டி அழைத்து வருவான்.

அவன் வீட்டிலுள்ள எல்லாப் பசுவையும் விட ஒரு குட்டையான அழகிய பசுவினிடமே அவனுடைய அன்பு முற்றும் விழுந்துவிட்டது. அப் பசுவையும் கன்றையும் தன்னுயிரினு மினியதாக நேசித்து வந்தான்.

பையன் தினம் கன்றுக்குட்டிக்கு பால் விட்டுவிடும் ரகஸியத்தை யறியாத கண்ணன் தினம்பால் குறைந்து வருவதைக் கண்டு பசுவின் மீது கோபித்துச் "சனியன் பிடித்த மாடு! தீனி மட்டும் மரக்கால் கணக்கில் கொட்டிக்கொண்டு சுறப்பே விடுவதில்லை. பால் கொடுக்காத பீடைக்கு வெட்டிக்குத் தீனி யார் போடுவது?" என்று பால் கறக்கும்போதெல்லாம் சுப்ரபாதம் பாடி மாட்டைக்குத்தியும் அடித்தும் நெஞ்சில் சிறிதும் ஈவிரக்கமற்ற கட்டையைப் போலச் செய்வான். பால் வாங்குவோரே இதைக் கண்டு வெறுப்பார்கள்.

வாஸுதேவன் குரல் கேட்ட உடனே அந்த குட்டைப் பசு "அம்மா! அம்மா!" வென்று கத்தித் தன் சந்தோஷத்தைத் தெரிவிக்கும். அவன் அருகில் வந்து தட்டித் தடவி முத்தமிட்டுச் சொறிந்தால்தான் பேசாதிருக்கும். இல்லையேல் கத்திக்கொண்டே இருக்கும்.

பையன் பசுமாடே கதியாகவிருந்து விஷமம் செய்கிறான். படிப்பதே கிடையாது. இதை மறப்பதற்கு வழி செய்ய எண்ணி கண்ணப்பிள்ளை மாட்டையும் கன்றையும் வாஸுவுக்குத் தெரியாது தன் சினேகிதருக்கு விற்று ஓட்டிவிட்டு, அது கறக்கவில்லை விற்று விட்டதாகக் கூறிவிட்டான்.

பசுவைப் பிரிந்ததனாலேயே வாஸுவுக்கு மிக்க விசனமும் ஏக்கமும் உண்டாகி ஊணுறக்கத்தையும் நாடாது வெகுவாய் மெலிந்து நான்கு தினத்திற்குள்ளேயே துரும்பு போலாகிவிட்டான். பசுவையே எண்ணிப் புலம்பவும் ஆரம்பித்துவிட்டான்.

நாளை விடிந்தால் தீபாவளிப் பண்டிகை. ஊர் முற்றிலும் ஒரே சந்தோஷம், கொண்டாட்டம், குதூகலம். சிறுவர் சிறுமியரின் ஆரவாரமும் குதூகலமும் கூறத் திறமல்ல. பட்டாஸ் வெடிகளின் சத்தம் வானை யளாவுகின்றது. மத்தாப்பின் பிரகாசமும் புருசு முதலிய பாண வேடிக்கைகளின் காக்ஷியும் கண் கொள்ளாத ஆநந்தமாக விருக்கின்றன. "என் பாணத்தைப் பாரடா! உன் பாணத்தைப் பாரடா!" என்று சிறு பிள்ளைகளின் பெரிய ஆசைச் சொற்கள் செவியைத் துளைத்தன.

ஆனால் அத்தனை ஆரவாரம் நிறைந்த ஊரில் நமது வாஸு மட்டும் சற்றும் சந்தோஷமே இல்லாது விசனமே நிறைந்த முகமும் கண்ணீர் ததும்ப தலையும் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு புலம்புகிறான். இந்த வேடிக்கையில் அவன் மனம் நாடவே இல்லை. வீட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் இதைக் கவனிக்கவில்லை எனினும் பரிகஸித்துச் சிரித்தார்கள். "ஆமாம்; இதைப்போல ஆயிரம் மாடுகள் வாங்கியாயிற்று: விற்றாயிற்று; எத்தனையோ இறந்தும் போயிற்று. அழுகையைப் பாரு..." என்றார்கள்.

வாஸுதேவனுக்கு தன்னைப் பெற்ற தாயார் மறைந்துவிட்டதாகவே தோன்றியது. அந்த பசுவையும் கன்றையும் அவன் முறையே "கோகிலா! சுசீலா!" வென்று அழைத்துக் கொஞ்சுவான். அந்த பசுவும் கன்றும் கட்டி இருந்த இடத்தில் சென்று பார்ப்பான். முகத்தில் பரிதாபம் தாண்டவமாடுகிறது. அந்த இடத்தில் சற்று நின்று கண்ணீர் உதிர்த்தான்.

"அடாடா! நாளைய தினம் தீபாவளியன்று காலையில் முதன் முதல் லக்ஷ்மிக்கு மங்கள ஸ்நானம் செய்வித்து லக்ஷ்மி பூஜை செய்ய நினைத்ததெல்லாம் வீணாகிவிட்டதே!" என்று விசனித்தான். அவனுக்கும் ஏக்கம் பிடித்துவிட்டது. சதா "கோகிலா! சுசீலா!" வென்று வாய் பிதற்றிக்கொண்டே தாங்கமாட்டாத உணர்ச்சியினால் புலம்பினான். பசுவும் கன்றும் இல்லாத இடம் பாழாகத் தோன்றுகிறதே!...

மறு தினம் தீபாவளி எங்கும் ஒரே ஆநந்தம். கிணற்றில் ஜலம் இழுக்கும் சத்தம் மூன்று மணி முதல் காதை செவிடு படுத்துகிறது. மங்கள ஸ்நானமும், கடவுள் பூஜையும், புதிய உடை யுடுத்தி களிப்படைவதும், பட்டாஸ் வெடிப்பதும் ஊரே களிப்புக் கடலில் கொந்தளிக்கின்றது.

நமது சிறுவன் தாயாரின் பலவந்தத்திற்காக எண்ணெய் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு தெருக் கோடியில் நின்றுகொண்டு இத்தனை நேரத்திற்குத் தான் நமது கோகிலா மேய்ச்சலுக்குச் செல்லும்... உம்...இன்று எங்கிருக்கின்றதோ! யார் வீட்டில் அதை வாங்கி சந்தோஷமாக விருக்கிறார்களோ! பால் குறைந்து விட்டதென்றால் உடனே விற்று அதைப் பணமாக்கி விட்டார்களே! அடாடா! உழைக்கும் வரையிலும், உதவி இருக்கும் வரையிலுந்தான் ப்ரயோஜனம். இல்லையேல் வீண் வஸ்துவாகி விடுகிறது......என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அச்சமயம் அவன் பின் புறம் "அம்மா! அம்மா!" வென்று கத்

திக்கொண்டே பசுமாடு ஓடி வரவும் அதன் கழுத்தில் கட்டிய கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு ஆள் கன்றுக் குட்டியுடன் ஓடி வரவும் கண்ட வாஸுதேவன் மெய் மறந்தான். அதே நிமிஷம் பசுமாடு வாஸுவினருகில் வந்து சந்தோஷத்துடன் நின்றது. வாசு பேரானந்த மடைந்து பசுவையும் கன்றையும் ஏக காலத்தில் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு "கோகிலா! சுசீலா!...என்னருமை லக்ஷ்மீ!"... என்று கூறியபடியே அவைகளின் முகத்தோடு முகம் பதித்து பசுமாட்டின் வாத்ஸல்யத்தில் ஐக்யமாகிவிட்டான். அந்த அருமைக் காக்ஷியை வர்ணிக்க முடியுமா!

ஸ்ரீமதி உமா தேவி எழுதியது.

என்று வரைந்திருப்பதைக் கண்டதும் சாகரனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. "என்ன......ஓர் பெண் பிள்ளை எழுதியதா இது...பெண் பிள்ளை...பெண் பிள்ளையின் கதைக்கா பரிசு...... என்ன!...இந்த பெண் பிள்ளை எழுதிய கதையையா நான் படித்தேன்......என்ற குழப்பம் பெரிதாக உண்டாகி சாகரனை ஏதோ சித்திரவதை செய்கிறது. மீண்டும் கதையின் மீதி பாகத்தைப் படித்தான்.

அதே சமயம் அதைப் பிடித்து வந்த ஆள் "போதும்!போதும்! பணத்தைக் கொட்டி வாங்கி நாலு நாளாச்சு; ஒரு பீல் பால் கொடுக்கவில்லை. ஆகாரமும் எடுக்கவில்லை. மேச்சலுக்கும் போய் மேயவில்லை. அம்மா அம்மா வென்று கத்துவதைத் தவிர தண்ணீர் கூட குடிக்கவில்லை. கிட்ட வந்தால் உதைக்கிறது. முட்டுகிறது. பசுவாக இல்லை. புலியா யிருக்கிறது. கொண்டு விட்டு வரச் சொன்னாரு எஜமான்" என்றான். சுபம்.

இந்த கதையைப் படிக்க வாரம்பித்ததுமுதல் சாகரனுக்கு தன்னையே மறக்கும்படியாகிவிட்டது...என்ன! இந்த கதை முடிந்துவிட்டதே. எப்படி இதை ஒரே மூச்சில் முடித்தோம்...கதையில் என்ன விஷயம் என்று பார்த்தால் பசுமாட்டின் அன்பைத் தவிர வேறு காணோம். படிக்க ஸ்வாரஸ்யமாக இருப்பதன் காரண மென்ன வென்று வியந்தவாறு கதை முடிந்த பக்கத்தின் கீழே காணப்பட்ட குறிப்பை கவனமாக படிக்கத் தொடங்கினான்.

குறிப்பு.—இக் கதையில் விஷயம் பசுமாடும், அதனிடம் வாத்ஸல்யமும்தான் ப்ரதானம். வேறு சிக்கல் முக்கலான விஷயங்கள் எதுவுமே இல்லை. உணர்ச்சியையும் பால்காரர்களின் கடின ஹ்ருதயத்தின் செய்கைகளையும் வெகு தெளிவாயும் சுருக்கமாயும் காட்டியிருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும். சிறு கதை என்பதன் கருத்தே உணர்ச்சி யூட்டுவது. அது மிகவும் பழயதான விஷயமாயினும் படிக்கப் படிக்க மனத்தை கவரக்கூடியதுதான் அதன் சாரமாகும்...சிறுவனின் பரிசுத்தமான ஹ்ருதயத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சி பாராட்டத்தக்கது. பட்டாஸ் முதலிய பாண வேடிக்கைகளில் சிறுவர்கள் மயங்குவது இயல்பு. இருந்தாலும் சிறுவனுக்கு அதன்மேலும் மனம் செல்லாது பசுமாட்டைக் கடவுள், லக்ஷ்மி என்கிற ஓர் உயர்ந்த நோக்கத்துடன் நேசித்து பக்தியும் அன்பும் செலுத்தும்படியாக ஆசிரியர் சித்திரித்திருப்பதும், காருண்யத்துடன் கன்றுக்குட்டிக்குப் பால் ஊட்டவிடுவதும் புகழத்தக்கதாகும்.

மேலும் இதன் ஆசிரியர் இதில் ஓர் முக்கியமான தத்துவத்தை நுட்பமாகக் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதே! பசுமாடு ஸ்ரீ மகா லக்ஷ்மியின் அம்சமாகையினுல் அதை யாவரும் போற்றி கோஸம்ரக்ஷணை செய்து அதன் பாலையே ஊட்டிக் குழந்தைகளை பரிசுத்தமாக வளர்க்கவேண்டும் என்ற கருத்து ஒன்று. பண்டைய காலத்துப் பழக்க வழக்கங்களை விடலாகாது என்பதை நினைப்பூட்டிடத்து பசுமாட்டின் சாணத்தையும் கோமியத்தையும் சுகாதார விதியுடன் கலந்து வெகு திறமையாகக் காட்டி இருப்பது ஒன்று. போதகாசிரியர்கள் எப்படி போதித்தால் மாணவர்கள் மனத்தில் விரைவில் பதியும் என்ற தத்துவத்தை மிகவும் ச்லாகிக்கத்தக்க முறையில் காட்டி இருப்பது ஒன்று. பால்காரர்களின் இருதயம் கடும்பாறையினும் கொடிது. பாபத்திற்கும் அஞ்சாது. செத்த கன்றை வைத்துப் பால் கறக்கும் அனியாயத்தை அழகாகக் குறிப்பிட்டு அத்தகையோர்களின் மகனே அதற்கு நேர் எதிராக இருப்பதாய்க் காட்டியுள்ளது வியக்கத்தக்கதேயாகும். இத்தகைய உயரிய அம்சங்களுக்காக முதல் பரிசு வழங்கப்பட்டது. இந்த ஆசிரியர் இது போன்ற பல உணர்ச்சி தரக்கூடிய கதைகளால் உலகத்திற்கு உதவி செய்ய எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

பத்திராதிபர்.

இந்த குறிப்பையும் அதிஸ்வாரஸ்யமாகவே நமது சாகரன் படித்தான். மீண்டும் இக் கதையை ஒரு முறை ஊன்றி முழு கவனத்துடன் படித்தான். அந்த குறிப்பில் கண்ட எல்லா விஷயங்களும்

மிகவும் பொருத்தமாயும் ஒழுங்காயும் இருப்பதாகவே அவன் மனத்தில் பட்டது "என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு பெண்பிள்ளை எழுதியுள்ள கதையிலும் ஒரு பெண்பிள்ளை கூட மருந்திற்கும் இல்லை. ஆனல் எத்தனை உணர்ச்சி...எத்தனை அன்பு...எத்தனை நம்பிக்கை...சிறுவனின் உறுதியும் உணர்ச்சியும் ப்ரமிக்கவன்றே செய்தது...கேவலம் ஓர் பசுமாடு...பசுமாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டு கதை சித்திரித்திருப்பது என்ன அதிசயம்......

ஆசிரியரும் மாணுக்கரும் நாமும் ஆரம்பித்தோம்......(தன் கதையை ஒரு முறை படிக்கிறுன்) சிச்சி!...பத்திரிகைகளின் அபிப்ராயங்கள் மிகவும் சரியானதே யாகும்...உப்பு சப்பு இல்லை...வெறும் எழுத்துக்கள் கோர்வைதான் இருக்கிறது...சே...வெட்கம்—வெட்கம்...படித்த ஓர் ஆண்பிள்ளை எழுதியது தோல்வியுற்றது...ஒரு பெண்பிள்ளை எழுதியது ஜெயித்ததா!...இது கேவலம் பரிகஸிக்கக் கூடியதல்லவா?"......என்று மிக்க அவமானமும், மனக்லேசமும் அடைந்து ஒரு மாதிரியாகிவிட்டான். திரும்பத் திரும்ப அக்கதையையும் குறிப்பையும் பலமுறை படித்துப் பித்தன்போல ஏதேதோ எண்ணியவாறு குழம்பிப்போய்விட்டான்.

6-வது அதிகாரம்.

முருகனிடம் பக்தி—சிறு கதைப் பித்து

நமது வீர வாலிபன் சாகரனுக்கு ஓயாமல் கதை எழுதும் விஷயத்திலேயே மனது லயித்துப் போய் அதே சிந்தனையுடன் இரவு பகல் யோசனை செய்வதும் மூளை குழம்புவதுமாக ஆய்விட்டது. எவ்விதமாகவாவது உணர்ச்சியளிக்கும் ஓர் அழகிய கதையை எழுதியனுப்பி முன் வந்த அவமானத்தை மாற்றிக்கொண்டால்தான் தன் மனது சமாதானமடையும் என்கிற தீர வைராக்யம் உண்டாகிவிட்டது.

அம் மாதிரி வைராக்யம் உண்டாகிய நாள்முதல் சதா ஏதோ யோசனை செய்வது, எழுதுவது, கிறுக்குவது, கிழிப்பது இப்படியே

ஓர் ப்ரமை பிடித்துவிட்டது. முன்போல சிவாநந்தத்தினிடமும் அதிகம் பேசுவதில்லை. சதா இதே யோசனையில் மூழ்கிவிட்டான். தான் ஓர் உயரிய அழகிய உணர்ச்சிததும்பக்கூடிய கதையை எழுதவேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டாகிவிட்டதால் அது முதல் இயற்கை தேவி எங்கெந்த விடங்களில் தாண்டவமாடுகின்றாளோ, அந்த விடமெல்லாம் தான் நேரே சென்று பார்த்து அவைகளில் முக்யமானவற்றை எல்லாம் புகைப்படம் பிடித்துக்கொள்வதும் தனது குறிப்பில் எழுதிக்கொள்வதுமாக வாரம்பித்தான்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் செட்டியார் வியாபார நிமித்தம் சாகரனை சில ஊர்களுக்குப் போகும்படி கட்டளை இட்டார். தனது எண்ணத்திற்கு இதுவும் நல்லதென்றே நினைத்து அவன் சந்தோஷமாகவே ப்ரயாணமாகிவிட்டான். இதற்கு முன்பெல்லாம் ஏனோ தானோ என்றிருந்த சாகரன் எல்லா விஷயங்களையும் கூர்ந்து கவனிக்கவும், குறிப்புகள் வரையவும் தலைப்பட்டான் என்றால், அவனுடைய கதை எழுதும் ஆர்வம் எத்தனை ஓங்கி வளர்ந்து வருகிறதென்பதைக் கூறவேண்டுமா!

புகைப்படம் எடுக்கும் பித்து பிடித்த உடனே சாகரன் பசு, பக்ஷி, நாய், பூனை, மாட்டு மந்தை, ஆட்டு மந்தை முதலிய எல்லாவற்றையும்—ஏன் தெருவில் ஆப்பக்கடை வைத்திருக்கும் பாட்டிமுதல் கருவேப்பிலை விற்கும் குறத்திவரையில்—படம் பிடிக்கத் தொடங்கினான்.

தான் சென்ற காரியத்தின் நிமித்தம் திருச்செந்தூருக்குச் செல்லவேண்டி வந்தது. அந்த ஊரில் ஓர் பெரிய மனிதரின் வீட்டில் தங்கினான். அவனுக்கு ஏரி, குளம், கடல் முதலிய இடங்களில் ஸ்நானம் செய்வதில் அதிக ப்ரீதியாகையினால் திருச்செந்தூர் சமுத்திரத்திற்குச் சென்றான். திருச்செந்தூர் வேலவன் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி இருக்கும் ப்ரம்மாண்டமான கோயிலும் அக்கோயில் மதில்மீது சமுத்திரத்தின் அலைகள் பேரிரைச்சலுடன் ஓட்டமாக ஓடிவந்து மோதியடிக்கும் காக்ஷியானது மதிலைத் தொட்டு நமஸ்காரம் செய்து ஆநந்தக் கூத்தாடி அக மகிழ்ந்து இச் செய்தியை மற்ற இனத்தினருக்குத் தெரிவிப்பதற்கு விரைந்து செல்வதுபோன்று அதி யற்புதக் காக்ஷியாகத் தோன்றியது.

சாகரன் தன்னை மீறிப் பரவசமடைந்து பக்தியும் ஆநந்தமும் இயற்கை தேவியின் அற்புத தரிசனத்தின் அளப்பரிய வசீகரமும் பொருந்திய சாகரத்தில் துளைபவனாகவே ஆய்விட்டான். அவன் வேலையின் நிமித்தம் பலதரங்களில் பல ஊர்களுக்குச் சென்

திருந்தும் இம் மாதிரியான ஓர் ஸ்தல அழகையும் அமைப்பையும் இயற்கையின் அதி சிங்கார வனப்பையும் கண்டதே இல்லை.

சாதாரணமான சமுத்திர ஸ்நானத்திற்குச் செல்வதாக அலக்ஷ்யமாக எண்ணி வந்த சாகரனுக்கு அந்த சமுத்திரத்தின் அழகும் அதன் கரைமீது அதி யற்புதமான கோயிலும், கோயிலுள் பக்த கோஷ்டிகளும் அபார சக்திவாய்ந்த வேலவனின் தரிசனமும் அவனை அறவே மாற்றிப் பித்தனுக்கிவிட்டன.

சமுத்திரத்தில் தன் மனம் போனவரையில் நீந்தலடித்து ஸ்நானம் செய்தான். சமுத்திரத்திலிருந்த வண்ணமே சுற்றுமுற்றுமுள்ள கண்ணைக் கவரும் அற்புதக் காக்ஷிகளையும் வானத்தையளாவும் கோபுரத்தையும் மதில் சுவற்றையும் சிகரங்களையும் பார்த்துப் பார்த்து ப்ரம்மாநந்தமடைந்தான்.

பண்டைய காலத்துப் பெருமையும் புராணங்களின் மகிமையும் அவன் மனத்தின் முன்பு புத்துயிர் பெற்று எழுந்தன. இத்தனை அருமையான இடத்தை இதுபரியந்தம் பார்க்காமல் மகா மூதேவியாக விருந்தோமே!...இந்த வைபவமான க்ஷேத்திரம் இருக்கிறதென்றுகூட அறியாமல் காலம் கடந்ததே!

ஆஹா! என்ன அற்புதமான காக்ஷி! அக் காலத்தில் கவிகள் அதியாச்சரியமாகக் கவிகள் செய்தார்கள் என்றால் இம் மாதிரியான பரிசுத்தமான இடமும் பக்தியும்தான் காரணமாக விருக்கவேண்டும். இதைக் கண்ட எவர் மனந்தான் ஆநந்தமடையாது. எவர் மனத்தில்தான் பண்டைய காலத்துப் பெருமையும் பக்தியும் உதிக்காது...... என்று தனக்குள் பலவிதமாக எண்ணி ஆச்சரியமுற்றபடியே இயற்கையான அழகைப் பார்த்துக்கொண்டே வெகு நேரம் நின்றான்.

அதன் பிறகு ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்றான். இதற்கு முன்பெல்லாம் கோயிலுக்குச் செல்வதென்றால் சாகரனுக்கு அத்தனை பிடித்தமே கிடையாது. அன்று அவனையறியாமலேயே கோயிலுக்குச் சென்றான். காம்பீரமாயும் கருணை ததும்பும் பார்வையுடனும் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி இருக்கும் ஸ்ரீ வேலாயுதக் கடவுளை தரிசித்தான். தன்னையறியாத பக்தி சாகரத்தில் ஈடுபட்டு "முருகா! ஷண்முகா! குகா! வேலாயுதா! திருச்செந்தூரா! வள்ளிமணளா!"......வென்று பல தோத்திரங்கள் செய்தான்.

பிறகு கோயில் ப்ரதக்ஷணம் செய்கையில் அங்கு ஒரு புறம் ப்ரம்மாண்டமான மலையைக் குடைந்து அந்த மலைக்குள் ஒரு புற

திருப்பதி ஸ்ரீ வெங்கடாசலபதி, ஒருபுறம் கஜலக்ஷ்மி, ஒருபுறம் ரங்கநாதர் பள்ளிகொண்டுள்ள சேவை ஆகிய தரிசனங்களைச் செய்து கொண்டான். மலையைக் குடைந்து ஸ்வாமிகள் சன்னிதியாகவிருக்கும் இடம் மிகவும் ஆச்சரியமாக விருந்தது. அந்த அதிசயத்தையும் சற்று நேரம் கண்டு பிறகு வெளி மண்டபத்திற்கு வந்தான்.

வெளி மண்டபத்துப் படியின்மீது அலைகள் மோதுவதும் சமுத்திரத்தின் கொந்தளிப்பும் சாகரனின் மனத்தைக் கவர்ந்தன. ஆகாரத்தையும் மறந்து அன்று பகல் 2 மணி வரையில் அவ்விடத்திலேயே இருந்துவிட்டான். பிறகே தன் வேலை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. எழுந்து சென்றான். ஜனங்களின் சவுகரியத்திற்காக அங்கு கோயில் ஆரம்பம்முதல் கடைத்தெருவு பூராவும் இன்னும் பல தெருக்களுக்கும் சேர்த்தாற்போல பெரிய பந்தல் போட்டு நிழல் உண்டாக்கியிருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கது.

அதோடு ஹரிஜனங்களுக்கென்று கோயிலுக்கு எதிரிலே ஒரு பெரிய மண்டபம் கட்டியிருப்பதும் ச்லாகிக்கத்தக்கதாயிருந்தது. இத்தனை வைபவங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே தான் இறங்கி இருந்த ஜாகைக்குக் கால்நடையாகவே சென்றான். அன்றைய தினம் அவன் மனம் ஒரே ஆநந்தக் களிப்பில் அமிழ்ந்திருந்தது.

அதன் பிறகு தன் வேலைகளைக் கவனித்துக்கொண்டு மாலையிலும் கோயிலுக்கு வந்தான். பிச்சைக்காரர்களின் எண்ணிக்கையோ கணக்கே இல்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் பில்லை சாதங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தான். இயற்கை வனப்பு முற்றும் புகைப்படம் பிடித்துக் கொண்டான். அவ் வூரில் அவன் வேலை முடிவதற்கு இரண்டு மூன்று தினங்களாயிற்று. அதுவரையில் தவறாது சமுத்திர ஸ்நானமும் வேலாண்டியின் தரிசனமும் விடாது செய்து இன்புற்றான்.

செட்டியாரின் வேலை நிமித்தம் சாகரன் மனத்தில் ஈச்வர பக்தி முதல் முதல் உண்டாகியது குறிப்பிடத் தக்கதே யாகும். சாகரன் இறங்கி இருந்த வீட்டில் பரிசாரகன் கிடையாது. அந்த வீட்டுக்காரருடைய விதவைப் பெண்ணே சமையல் செய்வதும், அவரே சாகரனுக்குப் பரிமாறுவதுமாக உபசாரங்கள் நடந்தன. சமையலின் ருசி அற்புதமா யிருந்தபடியால் சாகரன் தாராளமாகச் சாப்பிடலானான். ஆனால் ஓர் விதவைப் பெண் சமைத்தது என்று தெரியாது.

நான்கு தினங்களாக விடாமல் சமுத்திர ஸ்நானம் செய்து வந்ததனால் சாகரனுக்கு அது உடம்புக்குத் தாங்காமல் ஜுரம் வந்து

விட்டது. இறங்கி இருந்த வீட்டிற்கு நேரே வந்தான். வீட்டுக்காரர் ஆபீஸுக்குச் சென்றிருந்ததால் அவனுக்கு மிக்க தரும சங்கடமாகி விட்டது. தலை இடியும் வாந்தியும் உண்டாயின. அவன் வாந்தி எடுத்துக்கொண்டு தவிப்பதைப் பார்த்த அந்த விதவைப் பெண்ணோ வீட்டில் தன் பிதா இல்லாமையினால் என்ன செய்வதென்று தோன்றாது தவிக்கின்றாள். இவனுடைய பரிதாபத்தைப் பார்த்தாலோ மிகவும் கண்ராவியாக விருக்கிறது.

சில நிமிடங்கள் பார்த்தாள். உடனே அப் பெண்மணி 'ஆபத்தில் உதவுவதற்கு யார் துணை வேண்டும்? ஈசனேதான் துணை' என்று தைரியமாக முன் வந்து ஒரு செம்பில் தண்ணீரைக் கொண்டு சாகரனின் முன்பு வைத்தாள். அடுத்த வீடே சோடாக் கடை யாகையினால் அங்கு சென்று ஒரு சோடா வாங்கிக்கொண்டு வந்து அதையும் உடைத்து சாகரனின் எதிரில் வைத்துவிட்டு "ஐயா! இதைச் சாப்பிடுங்கள். என் பிதா வருவதற்கு 5 மணி யாகும். அவர் வந்த உடனே வைத்தியரை அழைத்துவரச் சொல்லுகிறேன்." என்று குயில் போல மொழிந்து தூர நின்றாள்.

சாகரனுடைய அத்தனை தேக பாதையிலும் கூட, தன்னெதிரில் ஓர் பெண் வந்து தண்ணீரையும் சோடாவையும் வைத்துப் பேசுகிறாள் என்பதைக் கண்ட உடனே அவனுடைய இயற்கையான மன வெறுப்பும், கூச்சமும், அருவருப்பும் உண்டாகிவிட்டன. அவனுக்கு அவ் விடத்திலேயே நிற்கக்கூடாத ஓர் வித வேதனை ஏற்பட்டுவிட்டதால் உடனே வாரிச் சுருட்டித் தன் மூட்டைகளைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு கடிதம் எழுதி மேஜை மீது வைத்துவிட்டு ஒரு வண்டி யமர்த்திக் கொண்டு ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்துவிட்டான்.

ரயில் புறப்பட இன்னும் 4 மணி நேர மிருக்கிறது என்றதை யறிந்ததும் அங்குள்ள இரண்டாவது வகுப்புப் பிரயாணிகள் தங்கும் அறைக்குச் சென்றான். அங்கு ஒரு துரையும் துரைசானியும் குழந்தைகளுடன் உட்கார்ந்து குலாவிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அங்கு செல்லமாட்டாது வெளியே வந்துவிட்டான்.

இவனுடைய உடம்பின் ஜுர வேகமோ ஆளைக் கீழே தள்ளுகிறது. ஆகையினால் ப்ளாட்பாரத்திலேயே வந்து படுக்கையை விரித்துக்கொண்டு படுத்துவிட்டான். இதைக் கண்ட அந்த துரைசானி வெளியே வந்து ஆங்கிலத்தில் "ஐயா! ஏன் வெளியில் படுத்தீர்கள். உள்ளே அந்த பக்கம் சோபா இருக்கிறது. கட்டிலிருக்கிறது. அதில் படுத்துக்கொள்ளும். இரண்டாவது வகுப்பு டிக்கட்டு

வாங்கிவிட்டு இம்மாதிரி படுப்பது சரியல்ல. எழுந்திருங்கள்.' என்றாள்.

சாகரனுக்கு இது இன்னும் பெரிய தொந்தரவாகிவிட்டது. வெள்ளைக்கார மாது பேசுகையில் பதில் பேசாவிட்டால் மரியாதைக் குறைவாகிவிடும் என்பதை யுணர்வானுகையினுல் மெல்ல வேண்டா வெறுப்பாக பேசத் தொடங்கி "இல்லை...இல்லை......இங்கு இருப்பது எனக்கு கஷ்டமில்லை. எனக்கு ஜுரம், தலை இடி, வாந்தி உபத்திரவமாக இருப்பதால் அதற்கெல்லாம் இந்த இடம்தான் தேவலை......வருத்தப் படவேண்டாம்." என்றான்.

துரைசானி:—ஓ!....உடம்பு சரியில்லையா!....அப்படியானுல் உள்ளேதான் படுத்துக் கொள்ளவேண்டும்...இந்த இடம் சரியில்லை. உங்களைப் பார்த்தால் பெரிய மனிதராகக் காணப்படுகிறீர்கள்...எங்களுடன் இருப்பது உமக்குச் சரிப்படவில்லை என்றால் நீர் இந்த அறையில் இரும்......என்று கூறி ஸ்டேஷன் மாஸ்டரை நோக்கி "ஸார்! இவருக்கு உடம்பு சரி இல்லை. தற்போது இந்த ரூமில் ஆள் இல்லாமையினுல் இங்கு படுத்திருக்கட்டும்—என்று சிபார்சு செய்தாள். அதற்கவர் இசைந்ததால் சாகரனிடம் வந்து "சார்! எழுந்து வாருங்கள்" என்றாள்.

சாகரன் தயங்குவதைப் பார்த்து துரைசானி சிரித்துக் கொண்டே "ஐயா! என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? இந்த வெள்ளைக்காரி என்ன இத்தனை உபசாரம் செய்கிறாளே என்று நினைக்கிறீரா! உங்கள் குரு மகாத்மா காந்தியடிகள் அனுஷ்டிக்கும் அஹிம்சா தர்மத்தை நாங்கள் கடைப் பிடிப்பவர்கள். பிறர் வருந்த சகிக்க முடியாது. ஜீவ ரக்ஷக சபையின் காரியதரிசியாகவிருக்கிறேன். அதோடு நான் ஓர் டாக்டர். என் புருஷரும் டாக்டர். அதனுல்தான் நான் ஒரு விதமான அக்கரையுடன் சொல்கிறேன்" என்றாள்.

"இதென்ன கஷ்ட காலமாக இருக்கிறதே!" என்று சாகரனுக்குப் பெரிய தரும சங்கடமாகிவிட்டது. இதற்குள் சிலர் இங்கு வந்து ஏதோ விசேஷம் நடப்பதாக எண்ணிக் கூடிவிட்டார்கள். இதைக் கண்டதும் அவமானத்துடன் எழுந்து அங்குள்ள அறைக்குச் சென்று தன் படுக்கையை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டு அந்த வெள்ளைக்கார மாதிற்கு வந்தனம் செய்து மெல்ல அனுப்பிவிட்டான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மீண்டும் அந்த துரைசானியும் துரையும் வந்து 'என்ன வேண்டும்?'...என்று விசாரித்தார்கள். இது

வும் சாகரனுக்கு மிக்க அருவருப்பாகவே இருந்தது. அவர்களுக்கு வண்டி வந்துவிட்டதால் அவர்கள் போய்விட்டார்கள். சாகரன் ஜுரவேகத்தில் உடம்பு தெரியாது படுத்துக் கிடக்கிறான்.

இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்து சில பெண் பிள்ளைகள் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து வெய்டிங்கு அறைக்குச் சென்றார்கள். அங்கு சாகரன் படுத்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு இது யாரிங்கு படுத்திருப்பது, ஐயா! இது பெண்கள் தங்குமிடம் என்று தெரியாதா! இங்கு வந்து படுத்துவிட்டீரே! எழுந்திரும்.'' என்று சற்று அதட்டினாற் போலக் கூறினார்கள்.

உடம்பு தெரியாமல் படுத்திருக்கையிலும் இந்த வார்த்தைகள் அவன் காதில் சுரீலென்று தைத்தன. உடனே அலறிக் கட்டிக் கொண்டு "ஐயோ! இது லேடீஸ் வெய்ட்டிங் ரூமா!...தெரியாமல் போய்விட்டதே! அடாடா!''......என்று கூறிக்கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு ஓட்டமாக வெளியே வந்தான். புருடர்கள் அறையில் யாரும் இல்லாமையால் அங்கு சென்று படுத்துக் கொண்டான்.

* * *

சாகரன் வாய் திறக்காமல் மூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்ட செய்கையானது அந்த விதவைப் பெண்ணை திடுக்கிடச் செய்தது. அவள் பிதா வந்தால் என்ன சொல்வது என்று பயமும் திகிலும் உண்டாகிவிட்டன. அதோடு அந்த மனிதன் இத்தனை உடம்பிலும் எதற்காக இப்படி எழுந்து ஓடிவிட்டான் என்பது அவளுக்கு விளங்காமல் பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

மாலை 5 மணிக்கு அவள் பிதா வந்தார். அவர் மேஜைமீதுள்ள கடிதத்தைப் பார்க்கும் முன்பே அவரது மகள் நடந்த விஷயத்தைக் கூறிவிட்டாள். இதைக் கேட்டு அந்த மனிதரும் ஒன்றும் விளங்காது அதிசயித்தார். சாகரன் வைத்துச் சென்ற கடிதத்தைப் படித்தார்.

"ஐயா!

திடீரென்று அபாரமான ஜுரம் வந்துவிட்டதால் நான் அவசரமாக ஊருக்குச் செல்கிறேன். தங்களுடன் சொல்லிக் கொள்ள முடியாமைக்கு மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். உங்களுடைய அன்பான உபசாரத்தை என்றும் மறக்கமாட்டேன். ஊருக்குப் போய் கடிதம் எழுதுகிறேன்.

இங்ஙனம் தங்களன்புள்ள

சாகரன்.''

இதைப் படித்தார். இதற்கு மேல் என்ன செய்வது. சாகரனுக்கோர் கடிதம் எழுதிவிட்டுப் பேசாதிருந்து விட்டார்.

சாகரன் வெயிட்டிங்கு ரூமில் சென்று படுத்ததும் இன்னும் என்ன தடங்கல்கள் வருமோ என்ற குழப்பத்துடன் தூங்காமலேயே புரண்டுகொண்டிருந்தான். ஜுர வேகத்தினுல் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மீண்டும் தூங்கிவிட்டான். இவனுக்கு அங்கு தெரிந்தவர்களுமில்லை. இவன் எங்கே போகவேண்டுமென்றும் ஒருவருக்கும் தெரியாது.

சாகரன் செல்லவேண்டிய வண்டி வந்துவிட்டது. இவனை யாரும் எழுப்பவில்லை. இவன் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதால் இவன் வேறு எங்கு செல்லவேண்டுமோ என்று நினைத்துவிட்டார்கள். வண்டி போய்விட்டது. வெகுநேரங் கழித்து கண்விழித்துப் பார்த்தான்; விளக்கு வைத்தாகிவிட்டது கண்டு தூக்கி வாரிப்போட்டது. தன் கடியாரத்தைப் பார்த்தான். மணி ஆறடித்தாகிவிட்டது. வண்டி போய்விட்டதென்பதை யறிந்து மிக்க வருத்தமுற்ருன். மீண்டும் இவனுக்கு இரவு 1 மணிக்குத்தான் வண்டியாகையினுல் அதுவரையில் அங்கேயே காத்துக்கிடக்கும்படி யாகிவிட்டது. இனி என் செய்வது?

ஜுரத்தின் வேகம் ஒருபுறம், தலைவலியும் உடம்பு வலியும் ஒரு புறம், பசியொருபுறமும் பாதிக்கின்றன. எல்லா அவஸ்தையுடன் தலைவிதியே என்று படுத்திருந்தான். ஸ்டேஷனில் உள்ள ஓட்டலில் சிறிது காப்பி வாங்கிக் குடித்தான். சமுத்திர ஸ்நானமும், ஸ்வாமி கோயிலும், இயற்கை வனப்பும் எத்தனை ஆநந்தமாகவிருந்ததோ அதற்கு நேர்மாருன சங்கடம் உண்டாகிவிட்டது.

விதியே என்று விழித்திருந்து 1 மணிக்கு வண்டி வந்ததும் அதில் ஏறினன். நல்ல வேளை காலியான இரண்டாவது வகுப்பு வண்டி கிடைத்தது. உடனே அதில் ஏறி படுத்துக்கொண்டான். நிம்மதியாக தூங்கிக்கொண்டே மறு தினம் தன் ஊரையடைந்தான்.

அவன் சென்ற காரியம் முற்றிலும் முடிவதற்குள் இத்தனை அலங்கோலத்துடன் வீடுவந்து விழுந்துவிட்டான். சிவாநந்தன் இவனுடைய நிலைமையை அறிந்து தானே பக்கலிலிருந்து கவனித்து வந்தான். பலமான படுக்கை போட்டுவிட்டதால் சுமார் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகுதான் குணமேற்பட்டது

அதிக பலவீனமாகிவிட்டதால் இரண்டு மாத காலம் பூராவாக ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டான். சாகரனுக்கு சங்கீதத்தில் எப்போதும்

ப்ரியம் அதிகம். அவன் சாதாரணமாக நல்ல சங்கீதம் நடக்கும் இடத்திற்கெல்லாம் போய்க் கேட்பது வழக்கம். அதோடு பெரிய வித்வான்களைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துப் பாடச்செய்து ஆநந்திப்பான்.

பிரதி தினமும் இரவு சாப்பிட்ட உடனே சிறிது நேரம் ஆநந்தமாக சங்கீதம் கேட்டு மகிழும்பொருட்டு அவன் ஒரு பாடகரை ஒரு மணி நேரம் பிடில், வீணை, புல்லாங்குழல், வாய்ப்பாட்டு முதலியன பாடும்பொருட்டு மாதச் சம்பளம் கொடுத்து வைத்திருந்தான். அவர் வந்து இவன் என்று எதை இச்சிக்கிறானோ அதைப் பாடுவது வழக்கம்.

இப்போது தேகசுகம் கெட்டுப் படுத்திருந்து தேறிய நிலையில் ஓய்வுடனிருப்பதால் சாயங்கால வேளையிலும் சங்கீதத்தை ஆநந்தமாகக் கேட்டுவந்தான். மகாத்மா வந்திருந்தபொழுது முதல் நாள் தரிசிக்க முடியாது போய்விட்டது மறுநாள் அவசரவேலையின் நிமித்தம் ஊருக்குச் சென்றுவிட்டான். தரிசனம் கிடைக்கும் பாக்கியமே பெறவில்லை. இதுவும் ஓர் ஏக்கமாக விருந்தது. பத்திரிகையில் அவர் விஷயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான். மகாத்மா திரும்பிப் போகும்போது இங்கு வந்துதான் செல்லப்போகிறார்; ஆதலால் அவரை அப்போதாவது தரிசிக்க எண்ணி எதிர்பார்த்திருந்தான்.

சிறு கதைப் போட்டிக்கென்றே நடக்கும் சில பத்திரிகைகளுக்கு ஓயாது கதை எழுதியனுப்ப வாரம்பித்தான். அப் பத்திரிகைகளில் வரும் கதைகளையும் விடாது படித்துவந்தான். கதைப் பித்து அவனை பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டது. அது ஒரு ஆநந்தகரமான பொழுது போக்காகத் தோன்றியது. அதில் அவனை யறியாத ஓர் உற்சாகமும் ருசியும் ஏற்பட்டுவிட்டன. தினந்தோறும் எழுதுவதும் படிப்பதும் தொழில்போலாகிவிட்டது. பசுமாட்டைப் பற்றிய உமாதேவியின் சிறுகதை மட்டும் அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அதை தினம் ஒரு முறை புரட்டாமலிருக்கமாட்டான். உமாதேவியின் கதைகள் வேறு ப்ரசுரமாகும்போதெல்லாம் அதை முதலில் படித்து மகிழ்வான்.

இவன் அதற்குப் பிறகு அனுப்பும் கதைகளில் பெரும்பாகமும் திரும்பி வருவதும் சில மட்டும் தாங்களே திருத்தி எழுதி பத்திரிகையில் இடம் கிடைக்கும்போது போடுவதாகவும் பதில் வந்துவிட்டதானது. அவனுக்குப் பெரிய அவமானமாகிவிட்டது. பந்தயத்தில் ஜெயிக்கக்கூடிய கதை ஒன்றுவது தனக்கு அமையாதா என்ற

ஏக்கமும் பிடித்துவிட்டது. அதற்காகவே முயற்சி செய்து இரவு பகலாக யோசனை செய்துகொண்டிருந்தான்.

7-வது அதிகாரம்

மகாத்மா தரிசனம்—மனம் மாறும் அதிசயம்

மகாத்மா திரும்பிச் செல்கையில், நாளைய தினம் மீண்டும் வரும் செய்தி யறிந்த சாகரன் தான் ஓர் தனி கார் அமர்த்திக்கொண்டு சென்று பார்க்கத் தீர்மானித்து அவ்வாறே மறு தினம் சென்றான். அன்றும் முன் போல எள் விழ இடமில்லாமல் இருந்த ஜனக்கூட்டத்தின் வைப வத்தைக் கண்டு ப்ரமித்தான்.

மகாத்மா வெகு சாந்த ஸ்வரூபியாயும் ஓயாமல் சர்க்காவில் நூற்றுக்கொண்டும் யாருடனோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். அந்த வார்த்தைகளை கதவுக்கு வெளியிலிருந்து நமது சாகரனும் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தான். அவர் பேசியதாவது :—

"அப்பா! நீ இவ்விதம் செய்வது சுத்த தவறான காரிய மாகும். நீயோ சிறிய வயதுடைய வாலிபன். மன வைராக் யத்துடன் தேசசேவை செய்வது மிகவும் அவசியம். அதைச் செய்ய மற்றோரைத் தூண்டுவதும் செய்து காட்டுவதும் மிக மிக முக்யமான காரியமே! என்னினும் விவாகம் செய்து கொண்ட மனைவியைத் தாய் வீட்டில் விட்டுவிட்டு நீ பிரம்மச் சரியம் கொண்டாடுவது சற்றும் பொருந்தாது. பிரம்மச்சரி யம் மனிதனுக்கு எத்தனை முக்யமோ, அதேபோல இல்வாழ்க் கையும் அவசிய மேன்று கருது. இல்வாழ்க்கையி லிருந்து கொண்டே பல தொண்டுகள் செய்யலாம். இல்வாழ்க்கையை ஓர் கேவலமாக நினைக்காதே! ஸ்ரீ சங்கராசாரியரின் சரிதையை நீ படிக்கவில்லையா!"......

என்று மகாத்மா ஒரு யுவகனுக்கு உபதேசம் செய்வதைக் கேட்டுக்கொண்டே வெளியிலிருந்த சாகரனுக்கு சற்று அச்சமும் பயமும் உண்டாகிவிட்டன." எல்லோரையும் இவர் யோக க்ஷேமம் விசாரித்து புத்தி புகட்டுவது வழக்கம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கி

றோம். அதே போல இங்கு நடந்துகொண்டிருக்கிறதே! நம்மைப் பார்த்து நமது விஷயத்தைக் கேட்டால் என்ன சொல்வது? இந்த பெரிய மகானிடம் ஒன்றையும் ஒளிக்கக்கூடாது. ஒளிக்காமல் விஷயங்களைச் சொல்லவும் வெட்கமாகவிருக்கிறது. ஏனெனில் இவர் கண்டிப்பாக என் கொள்கையை மறுத்துத்தான் பேசுவார்.... ஆகையினால் நாம் கும்பலில் கோவிந்தா போட்டு தரிசித்துவிட்டு ஓடி விடவேண்டும்'' என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

வெகு நேரம் வெளியிலேயே காத்திருந்தான். உள்ளே இருந்தவர்கள் வெளியே வந்ததும் காலேஜில் படிக்கும் மாணவிகள் ஒரே கூட்டமாக நகைத்த முகத்துடன் வெகு ஆவலாக மகாத்மா ஜியைத் தரிசிக்க வந்தார்கள். எல்லோரும் தில்லியமான வெள்ளைக் கதருடை யணிந்துகொண்டு படாடோபம், கர்வம், பெருமை, தலைத்திமிர் ஏது மின்றி வெகு வணக்கத்துடன் "மகாத்மாஜீ! நமஸ்தே!''... என்று ஒவ்வொருவரும் விழுந்து வணங்கிவிட்டுத் தம் கையி லுள்ள வளையல்கள், கழுத்து சங்கிலி, மோதிரம், நோட்டுக்கள் முதலியன தம் தம் இஷ்டம் போலக் கழட்டிப் பாத காணிக்கையா கக் கொடுத்தார்கள்.

உலகம் போற்றும் உத்தமர் அந்த மாணவிகளின் பக்தியையும் ஒழுக்கத்தையும் கண்டு சந்தோஷத்துடன் அவர்களை உட்காரச் சொன்னார். அவர்கள் யோக க்ஷேமத்தை விசாரித்து அவர்களுக்கு சில புத்திமதிகளை போதித்தார்.

வெளியிலிருந்து இந்த காக்ஷியையும் சாகரன் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். இப் பெண்கள் கூட்டத்தைக் காணவும் தனது வழக்கமான எண்ணம் தடை செய்கின்றது. ஆனால் மகாத்மா ஜியின் தரிசனமும், பொன் போன்ற மொழிகளும், அவருடைய பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பின் வசியமும் இவனை மின்சாரம் போலப் பற்றி இழுப்பதால் அவ்விடத்துப் பார்வையை வெறுக்க முடிய வில்லை.

மாணவிகள் மகாத்மாவின் உபதேசம் பெற்ற பின்னர் தாங்கள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த ஓர் பாடலை எல்லோரும் சேர்ந்து பாட வாரம்பித்தார்கள்.

"ஜேய ஜேய காந்தி மகாத்மா! ஜெயஜெய சாந்தசுத்தாத்மா!

"சத்யமே உருவாம் த்யாகீ! அனித்யத்தை வென்ற நல்யோகி!''

என்ற பாடலை வெகு இனிமையாயும் பக்தியாயும் பாடினார்கள். மகாத்மா மனமாற ஆசீர்வதித்து "குழந்தைகாள்! இம்மாதிரி என்னிடம் கொண்ட பக்தியை தேசத்தினிடமும், தேச மாதாவின் விடுதலையைக் கோரி தெய்வத்தினிடமும் செலுத்திப் பயனடையுங்கள் நான் ஓர் சாதாரண மனிதன்: கடவுள் இட்ட கட்டளையின்படி நான் உழைக்க வந்துள்ள ஓர் ஊழியன்தான். ஆகையினால் இப் புகழ் முற்றும் கடவுளுக்கும், நம் தாய் நாட்டிற்கு மாகும்—என்று உபதேசித்தார்.

வெளியில் நிற்கும் சாகரனுக்கு இம் மாணவிகள் குயிலினும் இனிய குரலுடன் ஒன்று கூடிப் பாடியது வீணாகானம் போன்றும் தேன் மாரி போன்றும் சுவையுடன் செவியில் பாய்ந்தது. அவன் ஆயுளில் இம்மாதிரி ஓர் அற்புத கானத்தைக் கேட்டதே இல்லை. எங்கு சங்கீதம் கேட்டாலும் பாகவதர்களும் கச்சேரிக்காரர்களும் பாடிக் கேட்டிருக்கின்றானே யன்றி ஸ்ரீகளிடம் கொண்ட வெறுப்பு சங்கீதத்திலும் நிறைந்திருந்தது. ஆதலால் அவன் காதுகளையே—அவன் மனத்தையே—அவனால் நம்ப முடியாதபடி ப்ரமிப்பு உண்டாகிவிட்டது.

இம்மாதிரியான ஆனந்த கானத்தைக் கேட்பது இதுவே முதல் தடவை யாதலால் பரவச மடைந்தான். சங்கீதம் முடிந்து விடப் போகின்றதே என்றும் தோன்றியது. அக் கூட்டத்தை அதன்மேல் தன் கொள்கைக்கு விரோதமாகத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். சுமார் 15 பெண்களுக்கு மேல் ஓர் பெருங் கூட்டம் காணப்பட்டது. எல்லோரும் சமமாக ஒரே மாதிரியான துல்லியமான தூய கதர் உடையில் அழகிய புஷ்பக் கரை போடப் பட்டிருந்த சேலையுடுத்து நின்றிருந்த காக்ஷியானது வெள்ளாடை யுடுத்து வீணை கை கொண்ட வாணியே போன்ற கவர்ச்சி யளிக்கும் தோற்றமாக விருந்தது.

ஆடம்பரமோ, படாடோபமான ஆபரணங்களோ, பகட்டான அலங்காரங்களோ, ஒன்று மில்லாமல் வெகு சாதாரணமாகவும் பார்ப்பதற்கு மிக்க வசீகரமாயும் காணப்பட்ட அம் மங்கையர் கூட்டம் அடுத்த நிமிடமே புன்னகை பூத்த வதனத்துடன் மகாத்மாவிடம் வணக்கத்துடனும் ப்ரீதியுடனும் மீண்டும் விழுந்து வணங்கி அவருடைய ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டு ஏக காலத்தில் மின்னல் கொடிகள் தோன்றி மறைவதைப் போல மறைந்துவிட்டார்கள்.

பிறவிக் குருடனுக்கு திடீரென்று ஒரு வெளிச்சம் தோன்றி அழகிய கட்டிடமும் கண் முன்பு தெரிந்து உடனே மறைவது

போலும், செவிடனுக்கு ஒரு வினாடி கந்தர்வ கானமும் அதி மாதுர்ய மான வசனமும் கேட்டு உடனே சப்தம் நின்றுவிடுவது போலும் அவ்விடத்தில் சாகரனுக்குத் தோன்றியது. சில வினாடிகள் வரையில் அவன் தன் கொள்கைகளை அடியோடு மறந்துவிட்டான் என்றே கூறவேண்டும். ஒன்றுமே தோன்றாமல் அந்த சங்கீதத்தின் நாத ப்ரம்மமே அவன் காதில் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த வினாடி இவனை ஒரு தொண்டன் வந்தழைத்த பிறகே சற்று தெளிவு பெற்று எழுந்து சென்றான். மகாத்மாவை ஆநந்த மாக தரிசனம் செய்து ஒரு 100 ரூபாய் நோட்டைப் பாத காணிக் கையாகச் சமர்ப்பித்தான். அந்த மகானிடம் என்ன பேசுவதென்றே தெரியாமல் திகைத்து சற்று நேரம் நின்று பின்னர் விடை பெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டான்.

அவன் வீட்டிற்கு வந்ததும் மகாத்மாவின் சாந்த ஸ்வரூபமும், பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பும், அருமையான உபதேசமும், பெண்கள் பாடிய சங்கீத த்வனியின் ஒலியும் அவன் மனக் கண் முன்பு காட்சி கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தன. மறுநாள் காலையில் வழக்கம் போல எழுந்து வந்தான்.

அன்று வெள்ளிக் கிழமை யாதலால் வீடு முற்றும் வழக்கம் போல மெழுகி வெகு அழகாகக் கோலம் போட்டிருந்தது கண்டு வியப்புற்றான். இதுவரையில் பார்த்திராத விதமாக வெகு அழ காயும் முத்து கோத்திருப்பது போலும், தாமரைப் புஷ்பமே புஷ் பித்திருப்பது போலும் விதவிதமாகச் சித்திரம் பொறித்திருப்பதைப் போன்றும் காணப்பட்டது.

அத்தகைய அழகான அருமையான கோலத்தை அவன் இது வரையில் பார்த்ததே இல்லை யாகையினால் அபாரமான ஆச்சரியமும் கவர்ச்சியும் உண்டாயின. உடனே அவன் வீட்டிலுள்ள கோலங் களை எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான். வீடு கூட்டி வேலை செய்யும் கந்தனை யழைத்தான்.

கந்தனின் ஜவாப் இல்லை. சமயல்கார சுப்பன் தானிருந்தான். அவன் திருகத் திருக விழித்ததைக் கண்டு "ஏண்டா! கந்தன் எங்கே?' என்று கேட்டான். சுப்பன் சற்று நடுங்கிக்கொண்டே "எஜமானுக்குச் சொல்லவேண்டாம் என்று சொன்னான்...சொன் னால் இந்த வேலைக்கார நாய்கள் மேல் எஜமானுக்குக் கோபம் வரும்." என்று இழுத்தான்.

சாகரன்:—என்னடா! விஷயத்தைச் சொல்லு. எதற்கு இத்தனை பீடிகைகள்?

சுப்பன்:—(சற்று நடுங்கியவாறே) எஜமான்! கந்தனுக்கு நேத்து முதல் கடுமையாக ஜுரம் காயுது. அவனால் வேலை செய்ய முடியவே இல்லை. இன்று வீடு முற்றம் கழுவி மெழுகும் நாளாகையினால் அவன் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து விடியற்காலையிலேயே மெழுகிக் கோலம் போடச் சொல்லிவிட்டு எஜமானிடம் இதைச் சொல்லவேண்டாம் என்றும் தெரிவித்துச் சென்றான். எஜமானன் அந்த ஏழையை மன்னிக்கணும்—என்று வேண்டினான்.

சாகரன் சுப்பனுக்கு ஒன்றுமே பதில் சொல்லவில்லை. அந்த கோலத்தின் அழகை வெகு நேரம் பார்த்துவிட்டு தோட்டக்காரனை விட்டு 'உடனே கந்தனை அழைத்து வா' என்றான். இதைக் கேட்டவுடன் எல்லோருக்கும் பெரும் பயமெடுத்துக் கொண்டது. கந்தன் எஜமானுக்கு விரோதமாக தன் மனைவியை அழைத்து வந்து வேலை செய்யச் சொன்னதால் அவனது வேலைக்கே ஆபத்து வந்துவிட்டது என்று அவன் எண்ணி நடுங்கியவாறு கந்தன் வீட்டிற்கு ஓடிக் கந்தனிடம் செய்தியைத் தெரிவித்தான்.

அந்தோ! இதைக் கேட்ட ஏழைக் கந்தனின் உள்ளம் துடித்தது. மனம் இடிந்து "ஐயோ! அறியாத்தனமாக ஒரு நாள் செய்த வேலையின் கொடுமை ஆபத்தாகி விடும் போல விருக்கிறதே! ஈசா! ஏழை என்ன செய்வேன்? என்னைக் கைவிடாதே! காப்பாற்று; என்னப்பனே!" என்று வேண்டிக்கொண்டு மிகவும் விசனமும் நடுக்கமும் அடைந்தவனாய் என்ன பதில் வந்துவிடுமோ என்று பயந்தவாறு எஜமானன் எதிரில் வந்து நின்றான்.

"கந்தா! உனக்கென்ன உடம்பு சரி இல்லையாமே!....ஆமாம்.. இத்தனை வருடமாக நீயும் கோலம் போடுகிறாயே! இம்மாதிரி ஏன் இதுபரியந்தம் போடவில்லை?" என்றான்.

கந்தன்:—எஜமானே! கோவிச்சக் கூடாதுங்க. இந்த நாயிக்கு ஜொரம். வேலை ஆவணமேன்னு இந்த கயிதெ ஒரு தப்பு எஜமானுக்குத் தெரியாமெ சேஞ்சுட்டுது. மன்னிக்கணும்....இந்த கோலம் இந்த நாயிக்குப் போடத் தெரியாது. எம் பொஞ்சாதி போட்டா! பொம்பிளெங்க தான் இந்த வேலையெ நல்லா சேவாங்க. எஜமான்! எனக்கு இத்தினி நல்லா போட தெரிஞ்சா போடாது இருப்பேனா! இந்த கயிதைக் கென்ன கொயிப்பா! மதமா! எஜமான் அப்படி நெனெக்கவாண்டாம்......என்று மிகவும் தாழ்மையான குர

வில் கேட்டு என்ன பதில் வருமோ என்று ஆவலே வடிவாய் நின்றான்.

"கந்தா! நாளை முதல் நீ வேலைக்கு வரவேண்டுவதில்லை"... என்று சாகரன் முடிப்பதற்குள் கந்தன் தீயை மிதித்தவன் போல "ஹா!...என்ன...எஜமான்! எஜமான்...ஏழெ...வேலைக்கார நாயி செஞ்சுட்ட ஒரு தப்பு மன்னிக்கக்கூடாதா!......எஜமான்"...என்று கண்ணில் நீர் பெருக மிகவும் பரிதாபமாகக் கேட்டு எஜமானின் காலில் விழுந்து "எஜமான்! 4 பிள்ளே குட்டிக்காரன். தாய் தகப்பன் இரு கிழங்கள். ஆக எட்டு ஆத்மா ஜீவிக்கணம்...எஜமான்...எஜமான்"...என்று உண்மையாகப் புலம்பவே ஆரம்பித்துவிட்டான்.

இதைக் கண்ட சாகரன் கந்தனை எழுந்திருக்கச் செய்து "கந்தா! என் இப்படிப் புலம்புகிறாய்? நான் மேலே சொல்வதற்குள் இவ்விதம் அழுகிறாயே! பயப்படாதே! இந்த கோலத்தைப் பார்த்த உடனே வீட்டிற்கே ஓர் புதிய களையும் சோபிதமும் உண்டாகிவிட்டன. இம்மாதிரி கோலத்தைப் பார்த்ததே ஓர் ஆநந்தமா யிருப்பதாலும் சித்திரம் போல அழகா யிருப்பதாலும் இந்த கோலம் என் மனத்தைக் கவர்ந்தது. ஆகையால் நாளை முதல் வீடு கூட்டவும் கோலம் போடவும் உன் மனைவியே வந்து செய்யட்டும். நீ மற்ற வேலைகளை வழக்கப்படி செய்து வா!...அதற்காக உன் மனைவிக்கு 5 ரூபாய் சம்பளம் தருகிறேன் போ!"...என்றான்.

இவ் வார்த்தையைக் கேட்ட அங்குள்ள ஏனையோருக்கும் அத்யாச்சரியமாகிவிட்டது. 'எஜமானுக்கு ஏதோ மனத்தில் புதிய மாறுதல் உண்டாகிவிட்டது' என்று வியப்புக் கடலில் மூழ்கினார்கள். கந்தனுக்கு இதுவரையிலிருந்த ஜுரமும் பறந்து போய் விட்டதென்றே கூறவேண்டும். இரட்டிப்புச் சந்தோஷத்துடன் எஜமான் காலில் விழுந்து வணங்கி தன் முழுச் சந்தோஷத்தையும் தெரிவித்துக் கொண்டான். அன்று முதல் கந்தனின் மனைவி கோலப் புத்தகம் ஒன்று வாங்கி புதிய புதிய கோலங்களை கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினாள்.

சாகரன் தன் வழக்கம் போல தினசரிப் பத்திரிகைகளையும் சிறு கதைப் போட்டிக்கென்றே உழைக்கும் பத்திரிகைகளையும் படிக்க வாரம்பித்தான். ஒரு பத்திரிகையில் கொட்டை எழுத்தில்

பரிசு பெற்ற சிறு கதை

ஸ்ரீமான் K. சாகரன் எழுதியது.

என்றிருந்ததைப் படித்ததும் அவனை ஒரு குலுக்கு குலுக்கி ஆட்டிவிட்டது. அவனுடைய தேகமும் மனமும் சந்தோஷத்தினால்

பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்தன. கதையின் பெயர் மட்டும் தான் வைத்த பெயராக இல்லாததைக் கண்டு சற்று யோசனை செய்தான். "ஒருகால் பத்திரிகைக்காரர்கள் மாற்றிவிட்டார்களோ!" என்று சந்தேகித்தபடியே கதையைப் படிக்க வாரம்பித்தான். தன்னுடைய தென்றால் எத்தகையோருக்கும் ஓர் தனித்த சந்தோஷ முண்டாகுமல்லவா!

காதல்! காதல்!!
இன்றேல்
சாதல்!! சாதல்!!!

சலசல வென்ற ஓசையுடன் நதியின் துல்லியமான தெளிந்த ஜலம் சங்கீதத்திற்குச் சுருதி கூட்டுவது போன்று இனிமையாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆங்காங்கே சிலர் கும்பல் கும்பலாக நின்று பேசிக் கொண்டிருப்போரும் நடப்போருமாக விருந்தனர்.

அந்தி நேரத்தின் வெகு அழகிய தோற்றம் மக்களின் மனத்தைப் பரவசப் படுத்துகின்றது. சிலுசிலுப்பான காற்றும், கீழ்த் திசையில் சந்திரன் ஜகஜ்ஜோதியாகத் தன் குளிர்ந்த பார்வையுடன் தோன்றும் காக்ஷியும் ஒன்று கூடி எல்லோரையும் ஆனந்த சாகரத்தில் அழுத்திவிட்டன. விண் மீன்கள் ஒன்றோடொன்று க்ஷேம லாபங்களை விசாரித்துக்கொண்டு தங்கள் எஜமானனாகிய சந்திரனின் வரவை எதிர்பார்த்து நிற்பதேபோல கூட்டங் கூட்டமாகப் பிரகாசிக்கின்றன.

பக்ஷி இனங்கள் எல்லாம் கூட்டை யடைந்து தம் தம் குஞ்சுகளுடன் ஆநந்தமாகக் குலாவுகின்றன. சில பறவைகள் சந்தோஷமாகக் கூவிக்கொண்டே அங்குமிங்கும் பறந்து செல்கின்றன. சந்திர வெளிச்சம் பால் போல எங்கும் பரவி வெகு அற்புதமாகவும் மனக் களிப்பூட்டும் வண்ணமும் காக்ஷியளித்தது. மரங்களும் செடிகளும் அடர்ந்த சில இடத்தில் பூர்ண காந்தியுமின்றி இலைகளின் மறைவில் சிறிய பொட்டு பொட்டான நிலவின் வெளிச்சமும் மற்ற இடங்களில் இருளும் கூடி அதோர் அழகாக விளங்கியது.

இத்தகைய அற்புதமான ஆநந்த வேளையில் அந்த நதிக் கரையின் தென்னண்டைப் பக்கத்தில் மிகவும் சாதாரணமான சிறிய வீட்டின் வாசற் புறமுள்ள அறையில் மினுக்கு மினுக்கென்று விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வறையில் சந்தடியே ஏதும் இல்லை

என்றாலும் சிறிது நேரத்திற்கு ஒரு தரம் யாரோ பெரு மூச்சு விடும் சப்தம் மட்டும் கேட்பதால் யாரோ ஒருவர் அவ்விட மிருப்பதாக அறிவித்தது.

கயிற்றுக் கட்டிலில் வாடித் துவண்டு தளர்ந்த தேகமும், குழி விழுந்த கண்களும், எண்ணெயை அறியாது காற்றில் பறக்கும் தலை மயிரும், கண்ணிலிருந்து நீர் பெருகி கன்னத்தின் வழியாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பரிதாபகரமான தோற்றத்துடன் சோகப் பது மையோ, அல்லது உயிருள்ள பாவையோ, என்று ஐயுறும்படிக்கு இள நங்கையான சுபாஷிணி படுத்தவாறு கீழ்த் திசையில் தோன் றும் சந்திரனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளைத் தவிர அவ் வறையில் வேறு யாரும் இல்லை. புசல் காற்றில் அகப்பட்ட பஞ்சுபோல அவள் மனம் தத்தளித்துக்கொண் டிருக்கிறது...“ஆம்...ஆம்...நியாயத்திற்கும் பெரியோருக்கும் கட்டுப் படவேண்டியது என் கடமை யல்லவா! அன்னையும் பிதாவும் முன் னறி தெய்வமென்று படித்ததை மறக்கவோ, மறுக்கவோ கூடுமா!... அங்ஙனம் செய்வது தருமமாகுமா!...ஆகாது......எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் எது...என் விதி...ஆம்......சந்தேகமில்லாது விதிதான் காரணம்.

பாஸ்கரா! என் மனத்தைக் கொள்ளைகொண்ட பாஸ்கரா! விதியின் ஆட்சிக்கும், கொடிய சட்ட திட்டங்களுக்கும், தடையுத் திரவுகளுக்கும் முன்பு நம்முடைய பரிசுத்தமான காதல்...தெய் வீகமாகயுதித்த காதல்—என்ன செய்ய முடியும்? சுத்தமான காதல் சத்தியமல்லவா! அதர்மம் செய்யவும் ஹிம்சை செய்யவும் பலாத்கா ரத்தில் பிரவேசிக்கவும் அந்த தூய காதல் இடங்கொடுக்காது...நிச் சயமாய் இறங்காது......

சீச்சீ! இதென்ன பகல் கனவு...பாஸ்கரா!......பாஸ்கரா...... யாரங்கே நிற்பது...நிழல்போலத் தெரிகிறதே!...அடடா!......உரு வெளித்தோற்றமோ!...என்ன ஏமாற்றம்...என்ன மோசம்”...என்று தனக்குள் பிதற்றிக்கொண்டும் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும் படுத் திருந்தாள்.

(இதுவரையில் சாகரன் படித்துக்கொண்டே வருகையில் அவனுக்கு ஆச்சரியமும் சந்தேகமும் பலமாகிவிட்டன...... “இதென்ன! கதையின் பெயரைத்தான் காதல் காதல் என்று மாற்றி னார்களோ என்று எண்ணினேன். இக் கதை ஆரம்பமே ஓர் புதி தாக இருக்கிறதே! ஓர் பெண்ணையே முதல் கூட்டி ஆரம்பித்திருக்

கிறதே!...நானு இப்படி ஆரம்பம் செய்வேன்!......சீச்சீ!......இது ஏதோ மாறுதல்...ஏமாற்றமாக இருக்கிறது......இது முற்றிலும் வேறு கதைதான் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை......முழுதும் படித்துப் பார்த்துவிடுவோம்...இதில் முதல் ஆரம்பமே என்னையறியாது மனக் கவர்ச்சி உண்டாக்குகிறது...எத்தனை அழகாக வர்ணனையும் இயற்கையின் லக்ஷணமும் காட்டி சித்திரித்திருக்கிறது!" என்று தனக்குள் வியப்புற்றவாறு மீண்டும் படிக்கத் தொடங்கினான்.)

அந்த நதிக் கரையில் இருந்த எல்லோரும் தம் தம் வீடுகளை நோக்கிச் சென்றுவிட்டார்கள். நதியின் நீர் வேகத்தின் ஓசையைத் தவிர வேறு சந்தடியே இல்லை. வடவண்டை பாகத்தில் ஒரு வீட்டில் கல்யாணம். அங்கு மேளம் வாசிக்கும் ஓசை மட்டும் சிறிது கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. அந் நதிக்கரையிலுள்ள கோயிலில் பக்த கோடிகள் கடவுளைக் குறித்து மனமுருகப் பாடும் அழகான தோத்திரத்தின் தொனி ரமணீயமாக ஒரு புறம் காதில் விழுகின்றது.

சுபாஷிணிக்கு மனம் இருக்கை கொள்ளவில்லை. வெகு நேரம் யோசனை செய்து புரண்டாள். அவளுக்கு ஒரு உறுதியும் ஆவேசமும் உண்டாயின. உடனே எழுந்து விளக்கை பெரிதாகப் பொறித்துக்கொண்டு தன் மேஜையி னருகில் வந்து உட்கார்ந்து கீழ் வருமாறு ஒரு கடிதம் எழுதத் தொடங்கினாள்.

"அன்பே உருவா யமைந்த பாஸ்கரா!......என் பரிசுத்தமான காதல் கடவுளே!......இக் கடிதம் உன்னை ஆச்சரியமுறச் செய்யும் என்று நான் நம்பவில்லை. ஏனெனில் எல்லாம் காலத்தின் கோலம்...எத்தனை ஆழமான அன்பு உன்னிட மிருப்பின் இதை நான் எழுதத் துணிவேன் என்று நீயே யோசித்துக் கொள்ளு.

பாஸ்கரா!...நாம் பட்டின வாசம் செய்த காலத்தின் நிகழ்ச்சிகள், பிறகு பள்ளிக்கூடம் படித்த காலத்துச் சம்பவங்கள், அதன்பின் என் பிதா இறந்துவிட்ட நாட்களின் சம்பவம். அதன் பின்னர் நாம் பிரிந்து போய் நான் மட்டும் இந்த கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்த அந்நாளின் உணர்ச்சியும், அதன் பிறகு ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு தரம் நீ வந்துவிட்டுச் சென்றதையும் நீ இதற்குள் மறந்திருக்கமாட்டாய் என்றே நான் நம்புகிறேன். ஏனென்றால் நீயும் என்னைப் போன்ற மனித ஜென்மமல்லவா! மனிதனுக்குள்ள உணர்ச்சி மறைந்தா போய்விடும்!

ஆருயிர் பாஸ்கரா!

நீயும் சிறிய பையனல்ல. நானும் சிறு குழந்தையல்ல. காலச்சக்கரம் நம்மைச் சுற்றிக்கொண்டு போனபோதிலும் ஒரு மனிதனுக்கு உதிக்கும் அன்பையுமா மறக்கும்படிச் செய்து விடும்? நான் அவ்விதம் நினைக்கவில்லை. நான் கேள்விப்பட்ட தெல்லாம் பொய் என்றே நினைத்து இதை எழுதுகிறேன்.

சில தினத்திற்கு முன் உனது உறவினனாகிய கோபாலன் இங்கு வந்திருந்தான். அவன் தெரிவித்ததாவது:—உனக்கு ஓர் செல்வ வந்தரின் மகளை விவாகத்திற்கு நிச்சயித்திருப்பதாயும் அநேகமாக இம்மாதம் 28-ம் தேதி முகூர்த்தத்திலேயே விவாகம் ஆய்விடும் என்றும் கூறினான்.

பாஸ்கரா!......பழய காலத்து நிகழ்ச்சிகளை நீ மறந்திருந்தாலும் அத்தகைய பேரன்புக்குப் பாத்திரமாகிவிட்ட என் செவியில் இம்மொழிகள் விழுந்த உடனேயே என் நிலைமை எப்படி இருந்திருக்குமென்று நீ ஊகித்துக் கொள்ளுவாய் என்று நினைக்கிறேன்.........பாஸ்கரா!.........உன்க்கும் ஹ்ருதயம் ஒன்றுதானிருக்கும் என்று நம்பினேன்..........பரிபூரணமாக நம்பினேன்.........எனது மாதாவையும் நம்பும்படிக்குச் செய்தேன்............ஆனால்.............அந்தோ!.........நினைக்கவே நெஞ்சு பகீரென்கிறதே!......

ப்ரிய நேசா!......உனது ஹ்ருதயத்திலிருந்து வந்த ஆணித்திறம்போன்ற உணர்ச்சி ததும்பும் அன்பு வெள்ளத்தை ஒரு காலத்தில் நேரில் கண்டது என் மனக் கண்ணில் இன்னும் தாண்டவம் செய்கின்றதே!......உன் மனத்தில் அந்த பசை உலர்ந்து வரண்டுவிட்டதா!......உன் மனம் பாலைவனமாகி விட்டதா!.........

ஒரு நாள் நீயும் நானும் அவரைப் பந்தலருகில் உட்கார்ந்து என் தாயாரால் செய்து கொடுக்கப்பட்ட பக்ஷணத்தைச் சாப்பிடும்போது நீ கூறிய வார்த்தைகளையும் மறந்தாயா!...... "சுபாஷிணீ! உன்னை உன் தந்தை தனியே விட்டு இறந்தார் என்று நீ விசனிக்காதே! நான் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன் என்பதை உன் தாயாருக்கும் உறுதி கூறிவிடு. நானும் நீயும் இனி வேறல்ல. என் படிப்பு முற்றும் முடியட்டும். நான் உன்னை விவாகம் செய்து கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறிய உறுதியை மறந்து போய்விட்டாயா?......பாஸ்கரா!......அவ்

வுறுதி மொழியை பரம ஏழையாகிய நான் மறக்கவில்லை. உன் வாக்குதத்தத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கடவுள் மறந்திருக்கமாட்டார். அவரையும் ஏமாற்றிவிட முடியாது......

அன்பே உருவான பாஸ்கரா!......நீ நெடுநாட்களாக ஒரு கடிதமும் போடாதிருந்ததையும் நான் சந்தேகிக்கவில்லை. ஏனெனில் ஆகாயத்திலுள்ள பாஸ்கரனைக் கண்டு தாமரை மலர்வதே போன்று நானும் உன்னை வெகுதூரத்திலிருந்தே எண்ணி எண்ணி மனக்கோயிலில் வைத்து பூஜை செய்தவாறு இருக்கின்றேன்.

இப்போது நான் கோபாலன் சொல்லியதை நம்பாது தத்தளிக்கின்றேன். இச்செய்தியை என் தாய் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுக் கவலைக் கடலில் மூழ்கியதோடு "உன் வார்த்தையைக் கேட்டு நம்பி நான் மோசம் போனேனே......பந்துக்களிடமெல்லாம் இன்னும் விவாகம் செய்யாத குற்றத்திற்கு விரோதப்பட்டுக் கொண்டும் பாஸ்கரனை நம்பி இருந்தேனே......ஏழை நான் இனி என் செய்வேன்" என்று என்னையும் திட்டுகிறுள்; தன்னையும் நொந்து கொள்கிறுள்......

பாஸ்கரா!......இது தருமமா?......நியாயமா!......நான் என்ன சொல்வதென்று நினைக்கிறுய்......உன்பால் நான் நம்பிக் கோண்டுள்ள காதலுக்குப் பதில் சாதலா!...அன்றி...சாகாமல் நடைப் பிணம்போல உலாவுவதா......எனக்கு என்ன கட்டளையிடுகிறுய்......உனக்கு விவாகமாகப் போவது உண்மை தானு?............பாஸ்கரா........ப்ரிய பாஸ்கரா.........காதல் பாஸ்கரா......இதற்கு கட்டாயம் பதில் எழுதுவாய் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். திரஸ்கரித்துவிடாதே......ஏழையின்மீது இரக்கமிருக்கட்டும்......இதற்கு மேல் எழுத என்மனம்இடங் கொடுக்கவில்லை......உன் பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்......

இங்ஙனம்
உன் ப்ரிய காதலி,
சுபாஷிணி."

என்ற கடிதத்தை எழுதி உறையிலிட்டு உடனே அதைத் தானே கொண்டுபோய் எதிரிலுள்ள தபால்பெட்டியில் போட்டுவிட்டு வந்து மீண்டும் படுத்துக்கொண்டாள். சந்திரன் இவளைக் கண்டு நகைப்பதுபோலத் தோன்றியது.

நாட்கள் நான்கு ஆயின. சுபாஷிணியின் தாயார் அடுத்த கிராமத்தில் ஒரு வரன் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அங்கு சென்று விசாரிக்கப் போயிருந்தாள். சுபாஷிணி ஒவ்வொரு நிமிடமும் தபால்காரனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எங்கு சந்தடி உண்டாகிய போதிலும் தபால்காரன்தான் என்று எண்ணி வாசலை நோக்கி ஆவலே வடிவாக நிற்பாள்.

அவ்வூர் கிராமாந்திரமாகையினால் ஒரு நாளைக்கு ஒருதரம் தான் தபால் வரும். தபால்கார கந்தசாமி பல வருஷங்களாக இந்த கிராமத்திற்கும் இதைச் சுற்றியுள்ள சிறு கிராமத்திற்கும் தபால் கொடுப்பவன். அவன் இயற்கையிலேயே வெகு நல்லவன். அவனுடைய மனத்தில் சதா எல்லோருக்கும் நன்மையே உண்டாக வேண்டும்; நிறைய மணியார்டர்கள் வரவேண்டும் எல்லோருக்கும் நிறைய வந்தால் தனக்கு ஏதாவது கிடைக்கும்'' என்று பகவானை வேண்டிக் கொண்டே இருப்பான்.

அவனுடைய நல்ல மனத்திற்குத் தக்கபடியே அவனுடைய வீட்டில் எல்லோருக்கும் நிறைய மணியார்டர்களும் நல்ல க்ஷேம கடிதங்களும் வரும். ஆதலால் அவனைக் கைராசிக்காரனென்றும், நல்ல மனத்தையுடையவனென்றும், யோக்கியனென்றும் கிராமத்து ஜனங்கள் அவனிடம் அபாரமான மதிப்பும் ப்ரீதியும் வைத்திருந்தார்கள்.

இப்போது கந்தசாமியின் முறை; ஆகையினால் சுபாஷிணி கந்தசாமியின் வரவை வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டே ஜன்னலருகில் உட்கார்ந்திருந்தாள். தபால்கார கந்தசாமி தெருக் கோடியில் வருவதைப் பார்த்த உடனே அவள் தனக்கும் ஒரு கடிதம் கொண்டுவருவானா!......கடவுளே!.......அவன் சீக்கிரம் வராமல் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு மணி நேரம் வாயாடுகிறானே......என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சிரித்த முகத்துடன் வயதுமுதிர்ந்த கந்தசாமி "சுபாஷிணியம்மாள்! சுபாஷிணியம்மாள்!''...என்று கூவிக்கொண்டே கூடத்திற்கு வந்தான். இதற்கே காத்துக்கொண்டிருந்த சுபாஷிணி ஓடிவந்து "என்ன கந்தசாமி! எனக்கு தினமா கடிதம் வருகிறது? என்றைக்கோ ஒன்று வந்தால் நீ அதை முதலில் எனக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போகலாகாதா! நான்தான் இரண்டுநாளாக உன்னைக் கேட்கிறேன். இந்த தெருவில் 8 மணிக்கே புகுந்தவன் 12 மணிக்கா இங்கு வருவது ......இப்படிக் கொடு......கடிதமெங்கே......எடு....எடு......என்ன

கந்தசாமி வேடிக்கை செய்கிறாய்......கொடு......என்று தன் மனத்தி லுள்ள ஆத்திரத்தில் குழந்தையைப்போலக் கேட்டாள்.

இது கண்ட கந்தசாமி கடகடவென்று நகைத்துக்கொண்டே "என்ன குழந்தை! இத்தனை ஆத்திரப்படுகிறாயே! உனக்குக் கல்யாணமா என்ன!...எனக்கு விருந்துச் சாப்பாடு, வேஷ்டி எல்லாம் கிடைக்குமல்லவா! தபால்காரக் கிழவனை மறக்கமாட்டாயே!........ இதோ கொடுக்கிறேன் குழந்தை! நான் முதலில் உன் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் உனக்கு என்மீது கோபம் வருமா!.........

நான் என்ன செய்வேன் சொல்லு. கோடிவீட்டு சேஷிப் பாட்டியம்மாளுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. பாட்டிக்குப் படிக்கத் தெரியாதல்லவா...அவளுக்கும் கடிதத்திலுள்ள விஷயமறிய அதிக ஆவல்......ஆகையினால் அதைப் படித்துக் காட்டினேன். பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாய்விட்டதென்ற கடிதம் அது. அதைக் கேட்டு பாட்டியம்மா சந்தோஷத்துடன் ஒரு அணு கொடுத்தார்கள். நான் ஏழை பெரிய குடும்பம் பிள்ளைகுட்டிக்காரன் பிழைக்க வேண்டாமாம்மா......

ரங்கநாத பண்டிதருக்குக் கண்ணு மத்திமம்...அவருக்குக் கடிதம் படித்துக் காட்டினேன். அவர் பிள்ளைக்கு சம்பளம் உயர்ந்ததாகக் கடிதம் வந்திருக்கிறது. அதைக் கேட்டு பண்டிதர் அபார சந்தோஷமடைந்து அரை ரூபாய் கொடுத்தார். தலையாரி தாண்டவராயனுக்கு படிக்கவே தெரியாது. வெட்டியான் வீரனுக்கும் குடியானவர்களாகிய இருளப்பன், முனியன். பேயச்சி, பாவாடை, மூக்கன் முதலிய யாருக்கும் படிக்கத் தெரியாது. அவர்கள் எல்லாம் என்னைப்போல ஏழைகள். பாவம் அவர்களுக்கெல்லாம் படித்துக் காட்டிவிட்டு இங்கு வர நேரமாகிவிட்டது. கோபங் கொள்ளாதே குழந்தை!... ......இதோ உன் கடிதம்...உன் கல்யாணத்தில் மட்டும் என்னை மறக்காதே"......என்று நகைத்துக்கொண்டே கொடுத்துவிட்டு மறைந்தான்.

சுபாஷிணி கடிதத்தை வெகு ஆவலுடன் வாங்கிக்கொண்டு தன்னறைக்குச் சென்று உடைத்துப் படிக்கலானாள்.

"அன்புமிக்க சுபாஷிணிக்கு,

உன் கடிதம் கிடைத்தது. படித்து சகல விஷயமும் அறிந்து கொண்டேன். நான் ஆதியில் சொல்லிய யாவும் உண்மையே. நான் இல்லை என்று ஒளிக்கவில்லை. உன்பால்

கொண்ட அன்பும் மனத்தில் மாறவில்லை. என்றாலும் காலச் சக்கரம் சுழலும்போது ஆசைக் காற்று அலை போல அடித்து மக்களை மயக்குவது சகஜமேதான்.

சுபாஷிணி! உன்னிடம் கொண்ட அன்பு இருப்பினும் ஒரு விதத்தில் நான் சற்று மாறுதலை அடைந்திருக்கிறேன். அதாவது நீ யொரு பரம ஏழைப்பெண்; நான் ஒரு பரம ஏழைப் பையன். நாம் இருவரும் காதலை மட்டும் பார்த்தால் மற்ற உலக விஷயங்களில் களிப்பு என்பதை யடைய முடியாது. வறுமை என்னும் முட்டுக் கட்டை குறுக்கிடுகிறது.

எனக்கு மேல்நாடுகள் சுற்றவும் உயர்ந்த படிப்புகள் படிக்கவும் என்னை மீறிய ஆசை என்னை சில வருடங்களாக வாட்டுகின்றது. அதற்கு நமது விவாகம் இடங்கொடாது... ஆகையால் எண்ணத்தை மாற்றிவிடு...கோடி ஐச்வரியரான கோவிந்தருடைய பெண்ணை நிச்சயமாக்கி இருப்பது உண்மையே: 15 ஆயிரம் வரதக்ஷணை. அது தவிர சீர்வகைகள்...அதுவும் தவிர சீமை முதலிய வெளிநாட்டிற்குச் சென்று படிக்க வைக்கும் பொறுப்பு யாவும் அவருடையதே யாகும்...இத்தனையையும் எப்படி ஒரு காதலுக்காக விடுவது?......

சுபாஷிணி! நீ நல்ல வரனைத் தேடி மணம் செய்து கொள்ளு. 15 ஆயிரம் எனக்கு என் மாமனார் கொடுத்துவிட்டார். அதில் ஒரு ஆயிரம் ரூபாய்க்கு உனக்கு செக்கு வைத்திருக்கிறேன். அதை உன் கல்யாணச் செலவுக்கு வைத்துக் கொள்ளு. கோபிக்காதே...உலகம் பலவிதம்...மீண்டும் உன்னைச் சந்திக்கும் பாக்கியம் கிடைக்கும் போது கட்டாயம் பார்க்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
உன் நண்பன்
பாஸ்கரன்.''

இதைப் படித்த சுபாஷிணி அப்படியே மின்சாரம் தாக்கியது போல துள்ளித் துடித்து "ஹா!......பாஸ்கரா!......பணம்.........வெளிநாட்டுச் சுற்றுப் பிரயாணத்தின் ஆசை.........இவ்விரண்டுமா உத்தமமான காதலை உதறித் தள்ளச் செய்தன......பாஸ்கரா........இதுதானா உன்னுடைய முடிவு''—என்று கண்ணீர் மடமடவென்று பெருகியவாறு அப்படியே கட்டிலின்மீது வேரற்ற மரம்போல வீழ்ந்

தாள். உயிர் இருக்கிறதா, இல்லையா வென்ற நிலைமையில் சவம் போலானாள்.

(இந்த பாகத்தைப் படிக்கும் நமது சாகரனின் மனத்திலும் பழய கொள்கைகளை மீறி உணர்ச்சி ததும்புகின்றது....சீச்சீ....மடையன்.......இவ்விதமாக வாக்கைக் கொடுத்துவிட்டுப் பணத்திற்காக வாக்கு துரோகம் செய்வது........ஐயோ பாவம்.......சுபாஷிணி எத்தனை அழகான பெயர்....என்று வாய்விட்டும் சொல்லிக்கொண்டான். கண்ணில் அவனை யறியாமலேயே இரு துளிகள் சிந்திவிட்டன. அதைத் துடைத்துக்கொண்டு மேலே என்ன ஆயிற்று என்ற ஆவலுடன் படிக்கத் துடங்கினான்.

சுபாஷிணியின் நிலைமை வெகுநேரம் வரையில் பிரக்ஞை இல்லாதிருந்தது. பிறகு சற்று தெளிவு பெற்றாள். கடிதத்தைப் பலமுறைகள் படித்தாள். துக்கமும் ஆவேசமும் தாங்க வியலாது கட்டு மீறி பாதிக்கின்றன. கரைகாணாத சாகரத்தில்தான் அமிழ்ந்து விட்டதாகவே அவளுக்குத் தோன்றியது. உடனே ஒரு கடிதம் எழுதவாரம்பித்தாள்.

“நண்பன் பாஸ்கரா!

உன் கடிதம் கிடைத்தது. விஷயங்களை யறிந்தேன். உயர்ந்த விருக்ஷங்களால் சூழப்பட்டுப் பிரகாசித்த உன்னதத் தோட்டம் அடுத்த விநாடி பாலைவனமாகிவிடும் என்பதை நான் உனது அனுபவத்தினால் அறிந்தேன். நீ எந்த விதமாகவாவது சுகமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ்ந்தால் அதுவே என் வாழ் நாளின் இன்பமாகும். பசையற்ற மொழியில் பண உதவி மட்டும் செய்ய முன்வந்ததற்காக வந்தனம் ஆனால் உன்னுடைய அபரிமிதமான காதல் வெள்ளத்தை—பரிசுத்த ஹ்ருதயத்தை—அன்புக்குன்றை—ப்ரேமைப் புதையலை நான் எதிர்பார்த்து இரவு பகல் தபம் செய்தேனே யல்லாது உன் மாமனார் கொடுத்த பணத்தில் ஆயிரம் ரூபாயிக்கு நான் ஆசிக்கவில்லை. என் தலையில் ஈசன் எழுதியபடியே நடத்திக் கொண்டு போவான் என்கிற நம்பிக்கையை நான் இழக்கவில்லை.

பாஸ்கரா! காலச்சக்கரம் எதை மாற்றிய போதிலும் என் மனத்தில் உதித்த காதலை மாற்றாது என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும். உனது செக்கை இதோடு திருப்பி இருக்கிறேன். நான் ஆசைப் படும் விலை மாதல்ல. அற்பமல்ல.......என்பதை ஞாபகமூட்டு

கிறேன். இதுதான் கடைசிக் கடிதம். நம்முடைய ப்ராப்தம்... ....கடவுள் உனக்குச் சகல பாக்கியங்களும் அளிப்பாராக.

இங்ஙனம்,
அபாக்கியவதி
சுபாஷிணி.''

கண்ணீர் பெருகியவாறு அதை எழுதி தபாலில் போட்டுவிட்டாள். இதற்குமேல் அவள் நிலைமையை விவரிக்கவேண்டுமோ? தீயினால் பொசுக்கப்பட்ட இளந்தளிர் எவ்விதமிருக்குமோ அதேமாதிரியாகிவிட்டது சுபாஷிணியின் வாழ்க்கை.

அடுத்த கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்த அவளுடைய தாயார் வந்து சேர்ந்தாள். சுபாஷிணி கடிதம் எழுதிய விவரமே தாயாருக்குத் தெரியாதாகையினால் இந்த விசனத்தை அவளிடம் ஏன் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வாளாவிருந்துவிட்டாள்.

''பையனைப் பார்த்தேன். நன்றாகத்தானிருக்கிறேன். உனக்கு அதிர்ஷ்டமென்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். சுபாஷிணி! எனக்கும் இது சம்மதமாகத்தான் தோன்றியதால் நான் நிச்சயம் செய்து வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். உன் புகைப்படத்தைக் கண்டே அவர்கள் திருப்தியாகிவிட்டார்கள். உடனே உன் அத்தையின் கையில் நமது கடனுக்காக 5 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்துவிட்டார்கள். உன் அத்தைக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனையும் கொடுத்துவிட்டேன். மிச்சமுள்ள கடன்காரர்களுக்கும் பைசல் செய்துவிட்டு வந்தேன். முகூர்த்தமும் வைத்தாயிற்று. அதனால்தான் இரண்டு நாளாகிவிட்டன. உனக்கு வைரக் கம்மல் முதலிய நகைகள் செய்கிறார்களாம்'' என்று பாடம் ஒப்பிப்பதுபோலக் கூறினாள்.

இதைக் கேட்ட சுபாஷிணிக்கு எரியும் அடுப்பில் எண்ணெயை வார்த்தது போன்று தேகமே பற்றி எரிகின்றது. என்ன பதில் சொல்லுவாள்....''தாயாருக்கு எதிர்த்துப் பதில் சொல்லிமட்டும் பயன் என்ன.......அல்லது தற்கொலை புரிந்து கொண்டு இறந்தால் தான் என்ன! இரண்டும் ஒன்றல்லவா........

ஆம் ஆம்! என் வரையில் மட்டும்தான் இரண்டும் ஒன்றாகும். பல கஷ்டங்களுக்கு இலக்காகி என் ஒருத்தியால் உயிர் வாழும் அன்னைக்கு இரண்டும் நன்றாகாது. நான் அவளை மகிழ்விக்கக் கடமைப்பட்டவள். அம்மாதிரி செய்வதை விட்டு இறந்தால் என்

அன்னையின் கதி யாதாகும். நான் இறந்தும் அன்னையைக் கைவிட்டுத் தற்கொலை புரிந்து கொண்ட மகா பாவி என்ற வசைக்கே உள்ளாவேன். என்னையும் பறிகொடுத்துவிட்டு கடன்காரர்களுடைய உபத்திரவத்தினால் அவளும் தற்கொலை புரியவேண்டும்........இல்லையேல் சிறைவாசம் செய்யவேண்டும்.

அந்தோ!...பயங்கரம்....பயங்கரம்....என்னைப் பெற்ற அன்னைக்கு நான் துரோகம் செய்வதா என் பிறப்புரிமையாகும். இல்லை. இல்லை.......நான் இச்சித்த பண்டமும் இல்லை.......அதற்காக பெரும் பாபத்தை மூட்டை கட்டிக்கொண்டு அலைவதில் என்ன லாபம்........ விருதங்கேட்டாலும் சுகமாவது தக்கட்டும்......

என் தாயின் நிலைமையை அறிந்தும் இத்தனை பணத்தைக் கொட்டி ஒரு வாலிபனுக்கு விவாகம் செய்ய முன்வந்ததானது ஏதோ அவர்களிடம் உள்ள ஊழலோ,...பயங்கரமோ......வியாதியோ......குற்றமோ......இவைகளை மறைக்கும்பொருட்டு செய்வதாகத்தான் ஏற்படுகின்றது........இருக்கட்டும். என் வரையில் எதுவாயினும் ஒன்றுதான். என் வாழ்நாள் பாழாகியது. என் மனச் சந்துஷ்டி மடிந்தது. என் இன்பம் துன்பமாகியது....தாயாருக்காவது கஷ்டமில்லாதிருக்கட்டும்.'' என்று தனக்குள்ளே பலவாறு யோசனை செய்து முடிவு கட்டிக் கொண்டாள். சம்மதமென்று தாயாரிடம் தெரிவித்துவிட்டு கோபப் பதுமையாகத் தன்னறைக்குப் போய் விட்டாள்.

பின்னும் சில நாள்கள் சென்றன. ஒரு வாரப் பதிப்பு பத்திரிகையில் பாஸ்கரனும் அவனுடைய மனைவியும் கல்யாண கோலத்துடன் நிற்கும் புகைப்படம் காணப்பட்டது. இதைப் பார்த்து கண்ணீர் பெருகியவாறு அப்படத்தை மட்டும் கிழித்து வைத்துக் கொண்டாள்.

பின்னும் 10 தினத்திற்குள் சுபாஷிணிக்கு விவாக விலங்கு பூட்டியாகிவிட்டது. முகூர்த்தம் நடந்து பின்னர் மணச் சடங்குகள் நடந்துகொண்டே இருக்கையில் கல்யாண மாப்பிள்ளைக்கு காக்காய் வலிப்பு வந்து விலு விலுவென்று உதைத்துக் கொண்டு கோரமாயும் பயங்கரமாயும் கூச்சலிட்டுக் கீழே விழுந்துவிட்டான். வாயில் நுரை நுரையாகத் தள்ளுகிறது. ஒவ்வொரு அங்கமும் சகிக்க முடியாது இழுத்து வதை செய்கிறது.

இதைக் கண்ட சுபாஷிணிக்கு ஏற்கெனவே இருக்கும் மன அதிர்ச்சியை விட இது ஒன்றும் பெரிதல்ல. ஏனெனில் குறை

ஏதோ ஒன்று இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று அவள் எதிர்பார்த்த வளல்லவா! அவர்களுக்கு வேலை செய்ய ஓர் ஆள் தேவை...கூலிக்கு வைத்தால் நன்றாக அக்கரையுடன் கவனிக்கமாட்டார்கள். விவாக பந்தத்துடன் ஓர் ஆளை அவன் பெற்றோர்கள் நியமித்ததாகவே எண்ணினாள். மேலும் தன் அத்தை முதலிய பந்துக்கள் தங்கள் பாக்கிப் பணம் எப்படியாவது வசூலானால் போதும் என்ற ஒரே நோக்கமும் நிறைவேறியது. இனிமேல் என்ன இருக்கிறது.

பந்தலில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். இரும்பு சாவிகளையும் கம்பிகளையும் பையன் கையில் கொடுத்தார்கள். சுமார் 10 நிமிடங்கள் வரையில் இழுத்தது. பிறகு கட்டைபோலாகிவிட்டது: சுபாஷிணியின் தாயார் அடித்துக் கொண்டு அழுகிறாள். "பாவிகளே! சண்டாளர்களே! இப்படியா ஏமாற்றுவது?——என் குடியைக் கெடுத்து என்னைப் பாழ்படுத்தி விட்டீர்களே!" என்று அலறுகிறாள். கல்யாண வீடு ஒரே கலவர வீடாகி சண்டையும் அழுகையும் பெருத்த அமர்க்களமாகிவிட்டது. சுபாஷிணி மட்டும் துக்கச் சிரிப்பு ஒன்று சிரித்துவிட்டுக் கண்ணீர் பெருக ஓர் அறைக்குள் புகுந்து படுத்துக் கொண்டாள்.

*   *   *   *

இடையில் ஏழு வருடங்கள் ஓடி மறைந்தன. பாஸ்கரன் விவாகம் செய்து கொண்ட மறுதினமே கப்பலேறிவிட்டான். வெளி நாடு முற்றும் சுற்றி தன்னுவல் தீரப் படித்துத் தேறினான். அவன் பணத்திற்காக எத்தகைய தைரியசாலியாக இருந்தபோதிலும் சுபாஷிணியின் நினைவு அடியோடு மறக்கவில்லை. அவளையே விவாகம் செய்து கொண்டு இந்த மாதிரி பாக்கியம் பெற முடியாமல் போய்விட்டதே என்றும் நினைப்பான்.

சுபாஷிணி யாரை மணந்தளோ! எப்படி இருக்கிறாளோ!........ அவள் 1000 ரூபாயை த்ருணமாக மதித்துத் திருப்பிவிட்ட செய் கையை மட்டும் அவனால் மறக்கமுடியவில்லை. ஆனால் தன்னுடைய பணத்தாசையையும் மாற்றமுடியவில்லை. அடிக்கடி சுபாஷிணியை நினைப்பான். தான் ஒரு கடிதமெழுதி க்ஷேமலாபங்களை விசாரிக்கலாமா வென்று எண்ணுவான். சீச்சீ! அது சரியில்லை. என்னை நம்பி மோசம் போய்விட்ட பிறகு என் கடிதம் அவளுக்கு கொடிய பாணம் போலவிருக்கும்——என்று சதா நினைப்பான்.

தன் மனைவிக்குக் கடிதமெழுத வேண்டுமென்று நினைத்தால் மனத்தில் அன்பு உண்டாகவில்லை. எனினும் இனி உண்டாக்

கிக் கொள்ளும்பொருட்டு எழுதிப் பார்க்கலாம் என்றாலோ அவளை முகூர்த்த நிமிஷத்தில் பார்த்ததைத் தவிர பிறகு பார்க்கவுமில்லை... எதற்கும் எழுதுவோம்—என்று பலவாறு குழம்பியபடியே ஒரு கடிதமெழுதினான்.

அதற்குப் பதில், "சாந்தியாவதற்கு முன்பு இவ்விதம் எழுதுவது எனக்கு வெட்கமாக விருக்கிறது. எல்லோரும் பரிகஸிக்கிறார்கள்; இனிமேல் எழுதவேண்டாம்" என்று வந்துவிட்டது கண்டு அந்த நிமிடந்தான் சுபாஷிணியின் ஆழ்ந்த காதலை எண்ணி மிகவும் துக்கித்தான். வெளிநாட்டில் காதலர்களின் களியாட்டத்தைக் காண இவன் மனது அடியோடு மாறத் தொடங்கியது.

சுமார் ஏழு வருட காலங்கள் வெளிநாட்டில் சுற்றிவிட்டுத் தன் தாய்நாடு வந்து சேர்ந்தான். பரீக்ஷை பாஸ்செய்துவிட்டு வந்ததற்காக கப்பலிலிருந்து இறங்கிய உடனே மாமனார் மோட்டார்கார் வாங்கி பரிசாகக் கொடுத்தார். இதைக்கண்டு மீண்டும் உள்ளம் பூரித்துவிட்டது.

தான் எத்தனையோ பாக்கியம் செய்ததினால்தான் இம்மாதிரியான ஓர் மாமனார் தனக்குக்கிடைத்தார் என்று மட்டுமீறிய சந்தோஷமும் சிறிது கர்வமும் உடனே ஏற்பட்டுவிட்டன. மாமனாரின் தடபுடல் உபசாரம் பாஸ்கரனை அப்படியே கவிழ்த்து விடும்போலாகி விட்டது. தான் எத்தனை சந்தோஷத்தில் நினைக்கும்போதும் சுபாஷிணியின் முகம் பளிச் பளிச்சென்று தோன்றி மறைவதுமட்டும் அவனால் மறக்கமுடியவில்லை. அவளும் தற்போது உயர்ந்த நிலைமையில் தான் இருப்பாள் என்று மனத்தில் எண்ணியதோடு விட்டுவிட்டான்.

வெளி நாட்டில் பெரிய டாக்டர் பரீக்ஷைக்குப் படித்துப்பாஸ் செய்துவிட்டு வந்த உடனே மாமனாரின் உதவியால் பெரிய மருத்துவசாலை நிறுவப்பட்டு பாஸ்கரன் பெரிய வைத்தியனும், சர்ஜனுமாய் ஆய்விட்டான். பாஸ்கரனுக்கு விவாகம் செய்வித்த பெண் விவாக காலத்தில் மிகவும் சிறிய பெண்; 8 வயதுக் குழந்தையையே பணத்திற்காக மணந்துகொண்டான்.

விவாகத்திற்குப் பிறகு நாம் முன்பு தெரிவித்ததே போல இப்போது மத்தியில் 7 வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. பாஸ்கரனும் பெரிய டாக்டர் பதவியை அடைந்துகொண்டே வருகிறான். அவன் மனைவியை அழைத்துக்கொள்ளும் நாளும் சமீபித்தது. அவன் வெளி நாட்டிற்குச் சென்ற பெரிய நாகரிகக்காரனகையினால்

பெண்ணை ரகஸியமாகவே தன் வீட்டில் கொண்டுவிடுங்கள்." என்று கடிதம் எழுதிவிட்டான்.

ஆடம்பரமான சீர்வரிசைகளுடன் மனைவியும் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டாள். அன்றைய தினம் தன் மனைவியைப் பார்க்கப் போகும் சந்தோஷம் சற்று புதிதாகவே உண்டாகியது. எனினும் ஒரு மின்னல் மட்டும் அடிக்கடி தோன்றி மறைந்துகொண்டே 'ஒரு பெண்ணுக்கு வாக்குக் கொடுத்து மோசம் செய்துவிட்டாயே!' என்று இடித்துக் காட்டுகிறது. அந்த வேதனையையும் அவன் உணராமலில்லை. ஆனால்.......

இரவு 9 மணி இருக்கும் பாஸ்கரனின் தாயார் பாஸ்கரனின் படுக்கை யறையைச் சிங்காரித்து வர்ஸனைத் திரவியங்களும் பரிமள அத்தர்களும் சுகந்தம் மிக்க புஷ்பங்களும் ஏராளமாக வைத்து தன்னுசைக்காக அலங்காரம் செய்தாள். 8-30 மணிக்குத்தான் பாஸ்கரனின் மனைவியைக் கொண்டுவிட்டார்கள்.

பாஸ்கரனின் தாயார் மருமகளைக் கண்டு பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்து பூரித்தாள். 9-30 மணிக்கு இருவருக்கும் மங்கள ஆரத்தி செய்து பாஸ்கரனின் தாயார் உள்ளே யனுப்பினன். அந்தப் பெண்ணின் சகோதரி உள்ளே கொண்டுவிட்டு வெளியில் வந்தாள்.

பெரிய டாக்டர்—புகழும் கீர்த்தியும் தினே தினே விருத்தியாகிக் கொண்டிருக்கும் பாஸ்கரன்—தன் பிற்கால வாழ்க்கையின் இன்பத்தை எண்ணி மட்டு மீறிய ஆநந்தக் கோட்டை கட்டிக் கொண்டே இருக்கிறன். அவன் மனைவி பொற்கொடியோ, பூங் கொம்போ என்று ஐயுறும்படியாக அத்தனை அழகாய் ஒரு புறம் நின்று கொண்டிருந்தாள். ஸ்திரீகளுக்குள்ள இயற்கை லஜ்ஜையும் கூச்சமும் அவளிடம் நிரம்பி இருந்தன.

பாஸ்கரனும் 15 நிமிடங்கள் பேசாமல் சோபாவில் உட்கார்ந்தான். அவன் மனைவி அவனை தலை நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை. அவன் மனத்திலோ கோபமும் சோகமும் ஒன்றுகூடி வதைக்கின்றன.

சுபாஷிணியின் முகம் எங்கு பார்த்தாலும் தெரிவதுபோல உணர்ச்சி யொருபுறம் பாதிக்கின்றது......அவைகளை மாற்றிக் கொண்டு மெல்லிய குரலால் "சாரதா! சாரதா!!...ஏன் காலைக் கடுக்க நிற்கிருய்? நான் கூப்பிடவேண்டுமென்று பிகுவு செய்கிருயா! இப்படி வந்து உட்காரு"...என்று கூப்பிட்டான்.

பதில் இல்லை. மீண்டும், நமது கல்யாணமாகி எட்டு வருடங்களுக்குப் பின் இன்று நானாகக் கூப்பிட்டும் என்னுடன் பேசுவதற்குப் பிடிக்கவில்லையா? இப்படி வா; உட்காரு.'' என்றான். அதற்கும் பதிலில்லை. பாஸ்கரனுக்கு அதிகமாக கோபம் வந்தது. உடனே எழுந்து கட்டிலில் படுத்துவிட்டான்.

மீண்டும் அரை மணியாயிற்று. நிச்சப்தமான அவ்வறையில் தேம்பித்தேம்பி யழும் சத்தம் கேட்டது. பாஸ்கரன் சடக்கென்று எழுந்து சாரதாவை நோக்கினான். அவள் தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி யழுவதைக் கண்டு அவளருகில் சென்று "சாரதா! நீ ஏன் இப்படிப் புலம்புகிறாய்! எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சீமைக்கு எனக்கு கடிதம் எழுதினது....போல இப்போதும் பிறர் பரிகஸிப்பார்களே என்று வருத்தமா! வெட்கமா!.....உன் மனதில் இருப்பதைத்தான் சொல்லிவிடு...அழாதே!...அழாதே'' என்று அவளைச் சமாதானம் செய்து கண்ணைத் துடைத்து அழைத்து வந்து சோபாவில் உட்காரவைத்துக் கொண்டான்.

சாரதாவின் துக்கம் இன்னும் அதிகரித்துவிட்டது. பின்னும் தேம்பித் தேம்பிப் புலம்புகிறாள். பாஸ்கரன் எத்தனை சமாதானம் செய்தும் அடங்கவில்லை. பாஸ்கரனுக்கோ ஒன்றுமே தோன்றாமல் பெரிய குழப்பமாகிவிட்டது. பல இனிய வசனங்களால் மீண்டும் தேற்றினான்.

சாரதா எழுந்து பாஸ்கரனின் உடம்பை தடவிக்கொண்டே வந்து காலைப் பிடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்து "நாதா!...என் ப்ராண நாதா!...எனக்கென ஈசன் உலகத்தில் மக்களனுபவிக்கவேண்டிய பல சுகபோகங்களையும், பெரிய ஐச்வர்யத்தையும், உன்னதமான ஒப்பற்ற கணவனையும் மற்ற எல்லாவற்றையுந்தான் கொடுத்தார். ஆனால்...ஆனால்...நாதா! ஆனால்......எல்லாவற்றையும் கண்டு அனுபவிக்கும், ஆநந்திக்கும் மூலப்பொருளாகிய கண்ணைக் கொடுக்காமல் என்னைக் குருடியாகப் பிறப்பித்துவிட்டார்....

பாஸ்கரன்:—ஹா....என்ன! என்ன!! என்ன!!! குருடியா!..... குருடியா!! ஐயோ!...

சாரதா:—ஆம்! நான் குருடி. என் ப்ராணநாதரின் அபூர்வ வனப்பைக் கண்டு களிக்கும் பேறு பெறாத குருடி! என் நாதர் இன்னார் என்று கண்டறியும் பாக்யம் செய்யாத குருடி. என்னையே நான் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாத குருடி...

இந்த வசனங்கள் பாஸ்கரனின்மீது எரிமலையையே புரட்டியது போலாக்கிவிட்டன. அவனுக்கு ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்ருகிவிட்டது. தலை சுழலுகிறது. மார்பு துடிக்கிறது. சித்திரவதை செய்கிறது. அவனுல் சகிக்கக்கூடாமல் அப்படியே விழுந்துவிட்டான்.

பாஸ்கரனின் நிலைமையை அறிந்துகொள்ளமாட்டாத பிறவிக் குருட்டுப் பெண் என்ன செய்வாள் பாவம்! புலம்புவதைத் தவிர வேறு அறியவில்லை. பாஸ்கரனின் இருதயம் வெடித்துவிடும்போலவிருக்கிறது. தனக்கு எத்தனை உயர்ந்த பதவிகள் இருந்தபோதிலும் மனைவி ஒரு குருடியல்லவா! ஐயோ!...சுபாஷிணியின் சாபம் தான் இது...பேதைப் பெண்ணை ஆசை காட்டி மோசம் செய்ததின் பலன் இது ...ஆம்...சுபாஷிணீ!...சுபாஷிணீ!...உன் மனம் எனது கடின சித்தத்தைக் கண்டு வெடித்திருக்குமல்லவா! அந்த வினை தான் என்னுள்ளம் இப்போது தவிக்கின்றது......

"ஹா!...என்ன செய்வேன்....அடே வஞ்சகப் பாவி! கிராதகா! சண்டாளா! .. ....என் தலையில் ஒரு குருட்டுப் பெண்ணைக் கட்டுவதற்காகவா இந்த நாடகம் ஆடி பணத்தை ஜலமாக இரைத்தாய்.... ஐயோ! மோசமே!" என்று புழுவாகத் துடிக்கிருன். அவன் ஓர் நடைச் சவம் போலாகிவிட்டான்.

உடனே எழுந்து அவ்விடத்தை விட்டு வெளியே வந்து தனது வைத்திய கட்டிடத்திற்குப் போய் படுத்துக்கொண்டான், பாஸ்கரனின் தாயாருக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. பையன் ஆவேசத்துடன் எழுந்து சென்றதும் பெரிய பயம் பிடித்துக் கொண்டது. "பணக்காரன் பெண் என்கிற கர்வத்துடன் அப்பெண் ஏதேனும் பேசிவிட்டதோ! அதனுல் கோபித்துக் கொண்டு போய் விட்டானே!" என்ற பல யோசனைகள் தோன்றின.

உடனே மருமகளிடம் சென்ருள். அவளும் சோபாவில் அழுதுகொண்டு படுத்திருந்ததால் பின்னும் திகில் அதிகரித்தது. நேரே மகனிடம் ஓடினுன். பாஸ்கரன் தலைவிரி கோலமாகக் கதறிக் கொண்டு படுத்திருப்பதைக் கண்டு "என்னடா! பாஸ்கரா! என்ன விஷயமடா?" என்று கேட்டாள்.

பாஸ்கரன் சீறி விழுந்தவாறு "போதும்! பணம்! பணம்!! என்று எனக்குப் புதிய ஆசையை உண்டாக்கி பணக் கடலில் என்னைத் தள்ளினுய். ஆனுல் அக்கடலில் ஆநந்தமளிக்கக்கூடிய நல்முத்து,

பவழம், சங்கு முதலியன இல்லாமல் பெரிய திமிங்கிலம் இருந்து என்சந்தோஷத்தையே விழுங்கிவிட்டது...அம்மா!...'சுபாஷிணியை மறந்துவிடு. ஏழை பிச்சைக்காரி.......... ....இக்காலத்தில் பணந் தான் பிரதானம்' என்று சொன்னாயே! சுபாஷிணியைத் துரோகம் செய்தது சரியாகப் பலித்தது. நீ தேடிப் பிடித்த பெண் பிறவிக் குருடு....இரு கண்களும் மற்ற பாவை.......என்றான்.

இதைக் கேட்ட ரங்கம்மாள் "ஹா...குருடா!...குருடா........ ஐயையோ!........நமக்கு வேறு பெண்ணைக் காட்டி மயக்கி மோசம் செய்துவிட்டார்களே!........கடவுளே!...........என் வாழ்வில் சிறிது சந்தோஷமேனும் உண்டாகும் என்று எண்ணுவதற்குள் தீராத வேதனையை வைத்துவிட்டாயே!" என்று முட்டிக்கொண்டாள். இனி யார் என்ன செய்து என்ன பலன்! இருவர் மனமும் உடைந்துவிட்டது. கரைகாணாத கவலையில் ஆழ்ந்து விட்டார்கள்.

சுபாஷிணி வாழ்க்கையின் வைபவத்தைக் கூறவேண்டுமா! காக்காய் வலிப்பு புருஷனுடன் எத்தனை சந்தோஷமாக குடும்பம் நடத்துவாள் என்பதைக் கூறவேண்டாம். ஏழு வருடங்கள் வரையில் ஓடி மறைந்தன. தன்னுடைய உண்மையான ஜீவியத்தின் சக்தி அன்று கந்தசாமி கொணர்ந்த கடிதத்தைப் பார்த்த நிமிடத்திலேயே போய்விட்டது. கேவலம் ஓர் கட்டைபோலவும் ஜடம்போலவும் ஆகிவிட்டாள். "பாஸ்கரா! என்னை மோசம் செய்ததை எப்போதாவது நினைக்கமாட்டாயா! அப்போதாவது என்னிலைமையை அறிவாயா?" என்று பலகாலும் எண்ணுவாள். பாஸ்கரன் சவுக்யமாக இருக்கவேண்டி கடவுளைப் பிரார்த்திப்பாள். இவ்வேழு வருடத்திற்குள் இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் தாயாகிவிட்டாள். காக்காய் வலிப்புக்காரனுக்குப் பிறந்த குழந்தைகளைப் பற்றிக் கூறவேண்டுமா? அவைகளுக்கும் அதே வியாதி வந்துவிட்டது. சுபாஷிணியின் சந்தோஷம் எத்தனை உச்சத்திலிருக்கும்?

நிலம் புலன்கள் யாவும் விளைவின்றி பாழாகிவிட்டன. அசலும் கரைந்துவிட்டது. காக்காய் வலிப்புக்காரன் என்று வேலையும் கிடைக்கவில்லை. பெற்றோர் பரலோகம் சேர்ந்தார்கள். உடன் பிறந்தோர் பாகத்துடன் விலகிக் கொண்டார்கள். இரண்டு காக்காய் வலிப்புக் குழந்தைகள், காக்காய் வலிப்புப் புருஷன். வருமானமோ பூஜ்யம். சாப்பாட்டிற்கும் தகராறு. சுபாஷிணி என்ன செய்வாள் பாவம்!

வேதனையினால் வெதும்பிப்போய் அழகு குன்றி ஓர் குச்சிபோலாய்விட்டாள். சதா மனவேதனையும் துயரமும் கொண்ட ஜீவன்

எத்தனை நாளைக்குத்தான் ஈடு கொடுக்க முடியும்? வேதனையே வியாதியாக மாறி இருமல் நோயால் பீடிக்கப்பட்டு சில மாதத்திற்குள்ளேயே படுக்கையோடு படுக்கையாக ஆய்விட்டாள். பழய நதிக்கரை வீட்டிற்கே குடியேறினர்கள்.

அதே அறை, அதே நாற்கட்டில், அதே சுபாஷிணி. அதே நதிக்கரை—ஆனல் "அம்மா! அம்மா" வென்று கத்தும் இரு நோயாளிக் குழந்தைகளின் குரல்களும்' நோயாளி புருஷனுடைய பெருமூச்சும், பெற்ற தாயாரின் ஹ்ருதயத் தவிப்பும் இன்று அதிகப் படியாகக் காண்கின்றன.

வெகு மகிழ்ச்சிகரமான மாலை நேரம். சந்திரன் கீழ்த்திசையில் வெகு ஜாஜ்வல்யமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டு கிளம்புகிருன். நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள் வெகு உத்ஸாகமாக கூடிக் களிக்கின்றன. எங்கும் சிலுசிலுப்பான காற்று. இடை இடையே மேகங்களும் உலாவுகின்றன.

சுபாஷிணியின் கண்கள் அந்த சந்திரனையே நோக்குகின்றன. ஆனல் இரு விழிகளும் இரு அருவிகள் போல ஓடுகின்றன...ஜடை பிடித்த கேசங்கள் முகத்தின்மேல் காற்றினல் தாறுமாருக ஆடி விழுகின்றன. மூச்சு மட்டும் அடைத்தும் துரத்தியும் திணறியும் வருகின்றது.

சுபாஷிணியின் கண்கள் மழை பெய்கின்றனவேயன்றி அவள் வாய்விட்டு அடிக்கடி சிரிக்கிருள். கைகூப்புகின்ருள். தன் குழந்தைகளின் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனிக்கிருள். தாயாரை நோக்குகிருள். கணவனைப் பார்க்கிருள். பெரும்பான்மையாக ஆகாயத்தையே நோக்குகிருள்.

குழந்தைகள் "அம்மா! ஏன் அழறேம்மா...உனக்கென்னம்மா வோணம்"......என்று மழலையால் அடிக்கடி கேட்கின்றன. கணவனே ஒன்றுமே பேசவில்லை. தாயார் "சுபாஷிணீ! சுபாஷிணீ!!... என்னை என்ன செய்யப்போகிருய் கண்ணே!".........என்கிருள். அதற்குமேல் பேச முடியவில்லை.

சுபாஷிணி மெல்ல தன் தாயை நோக்கி "அம்மா! கோபிக்காதே; நீ இறப்பதற்குள் பாஸ்கரனைக் கண்டால் சுபாஷிணி இறக்குந்தறுவாயிலும் உன்னுடைய க்ஷேமத்தைக் கோரினள்; உன்னைப் பற்றிக் கேட்டாள்...என்று சொல்லுகிருயா!...இதுதான்...தவரு

மல் சொல்லு—என்ருள். தொண்டையை அடைத்தது. கண் மூடி விட்டாள்.

அவ் வறையில் தடதடவென்று யாரோ வரும் ஓசை கேட்டது. அடுத்த நிமிடம் துரும்பென மெலிந்த தேகமும் சோபையற்ற முகமும், உத்ஸாகமிழந்த மனமும், விசனமே வடிவான தோற்றமும் கொண்ட பாஸ்கரன் "சுபாஷிணீ!...என்னை க்ஷமிக்கவேண்டும்... மன்னிக்கவேண்டும்"....என்று கண்ணீர் பெருகியவாறு இவ் வறையில் நுழைந்தான்.

இங்குள்ள கோர சம்பவத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டான். இம் மாதிரி இருக்குமென்று தான் சற்றும் நினைக்கவில்லையாதலால் தீயை மிதித்தவன் போலத் துள்ளியவாறு "சுபாஷிணி! சுபாஷிணி...என்ன உடம்பு?"...என்று கேட்டுக்கொண்டே அருகில் சென்ருன்.

இக் குரலைக் கேட்ட சுபாஷிணி கண்ணைத் திறந்தாள். ஏதோ புதையல் கண்டெடுத்தவளைப்போல துள்ளியவாறு "பாஸ்கரா! பாஸ்கரா!! உன்னருமை மனைவி எங்கே!...நீங்கள் சௌக்யமா! இப்படி உட்காரு" என்ருள்.

அதே நிமிடத்தில் இவ் விரு குழந்தைகளுக்கும் காக்காய் வலிப்பு வந்து விலுவிலு என்று உதைத்துக்கொண்டு கத்துகின்றன. அதைக் கண்ட அவள் புருஷனும் கட்டை போல நீட்டிவிட்டான். வாயில் நுரை ததும்புகின்றது. இந்த கண்ராவிகளைக் கண்டும், சுபாஷிணி கேட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டும் பாஸ்கரனின் மனம் துடி துடிக்கின்றது. ஒன்றுமே தோன்ருமல் சுபாஷிணியின் முகத்தையும், குழந்தைகளின் முகத்தையும் பார்க்கிருன்.

தேம்பித் தேம்பிக் கதறுகிருன். சுபாஷிணி தன்னை மீறிய சோகச் சிரிப்பு ஒன்று பலமாகச் சிரித்துவிட்டு "பாஸ்கரா! இவைகள் தான் நான் கண்டு அனுபவிக்கும் ஆநந்தமாகும். உன்னை நம்பி நான் கண்ட பலன்கள் இவைதான்... பாஸ்கரா!...கோபிக்காதே!... ஆத்திரம் பொல்லாதது...மூடத்தனமாய்ச் சொல்லிவிட்டேன். என் விதி ...என் விதி...என் விதி.. பாஸ்கரா!....உன்னை.... இல்லை இல்லை...... இல்லை....தெய்வீகமாக உதித்த காதல்! காதல்!!.....காதல்!!!.... இன்றேல், சாதலே மேல்...நான் வந்த காரியமும் என் கடனும் முடிந்தன.

பாஸ்கரா!...காக்காய் வலிப்புடன் மூன்று கொத்துயிர்களும், மகா பாபத்தைச் செய்து என்னைப் பெற்ற ஜீவனும்.... இரக்கமற்ற இதயத்தை யுடைய நீயும்....இந்த சரீரத்தைச் சூழ்ந்திருங்கள்...

கடைசீ முறை எல்லோரையும் பார்க்கிறேன்...பாஸ்கரா!....அம்மா! குழந்தைகளே!....நாதா!...... ....ஹி ஹி ஹி....ஒரே பார்வை....சில நிமிடங்கள் ஸ்வாஸம் திணறியது. அடுத்த விநாடி சுபாஷிணியின் ஆவியானது கிளியைப் போலப் பறந்து நிம்மதி உலகத்தில் ஐக்கிய மாகிவிட்டது.

இந்த கோரத்தைக் காணச் சகியாத சந்திரன் ஒளி குன்றினான். மேகம் அவனை மறைத்துவிட்டது. இருளும் நிச்சப்தமும் குடி கொண்டன. இயற்கை தேவியும் துயரத்தினால் மறைந்துவிட்டாள். எங்கும் சோபை இழந்ததுபோலாய்விட்டது. அத்தகைய பரிதாப மான வேளையில் "சுபாஷிணீ! சுபாஷிணீ!"....என்ற பெயரைக் கூறி இரண்டு குரல்களும், அம்மா! அம்மா! வென்று இரண்டு குழந்தைக ளின் குரல்களும் சேர்ந்து வானத்தை யளாவி வீறிட்டன. ஆனால் சுபாஷிணி கவலையற்று நிம்மதியாகப் படுத்துவிட்டாள்.

8-வது அதிகாரம்

தீரம் வீரம் மாறிய சாரம்

கதையின் கடைசீ வார்த்தை முடியும் வரையில் சாகரன் வெகு ஸ்வாரஸ்யமாயும் தன்னையே மறந்தும் படித்தான். அந்தந்த சமயத்து உணர்ச்சிகள் அவனை மின்சாரம் போலத் தாக்கி கடைசீ பகுதிகள் படிக்கும்போது அவன் மனத்தைக் கரைத்துவிட்டன. கண்ணீர் தானாகவே வழிந்து செல்வதையும் அவன் அறியவில்லை. சுபாஷிணி "அம்மா! பாஸ்கரனை நீ கண்டால் நான் கடைசி இறக்குந்தறுவாயிலும் அவனுடைய க்ஷேமத்தைக் கோரியதாகச் சொல்லு." என்ற வாக்கியத்தைப் படிக்கையில் அவனை மீறிய துக்கம் வந்துவிட்டது. படிக்காமலிருக்கவும் முடியவில்லை. புலம்பிக்கொண்டே படித்து முடித்தான்.

சில நிமிஷங்கள் வரையில் அக் கதையிலேயே ஐக்கியமாகி ஏதும் தோன்றாமல் பாஸ்கரனை வெறுத்தும் கோபித்தும் பலவித உணர்ச்சிகளால் சூழப்பட்டு யோசனையிலாழ்ந்திருந்தான். மீண்டும் அக் கதையைப் படித்தான். பித்தன் போல சற்று நேரம் கிடந்தான்.

இத்தனை அழகாக ஒரு கதையை எழுதி யார் என் பெயரில் எப்படி ப்ரசுரம் செய்தார்கள் என்ற பெருங் குழப்பமும் கலவரமும் உண்டாகிவிட்டன. கதையின் கீழே இருந்த பத்திராதிபரின் குறிப்பைப் பார்த்தான்.

குறிப்பு:—இக் கதையை எழுதிய ஆசிரியர் சில மாத காலமாக ஓயாது சிறு கதைகள் போட்டிக்கு அனுப்பிக்கொண்டே இருந்தார்- ஆனால் அவைகள் எல்லாம் கதை என்று சொல்வதற்கும் தகுதி இல்லாதவை என்பதை அவருக்கே எழுதினோம். அவர் தனது முழுத் திறமையையும் காட்டி வெகு அற்புதமாக இக் கதையை உலகானுபவத்துடன் எழுதி இருப்பது போற்றத்தக்கது. அதோடு ஒரு முக்கிய விசேஷம் என்னவெனில் அவர் எழுதிய முதல் கதையில் பெண்களின் பெயரைக் கூட உச்சரிக்கவில்லை. பிறகு வந்த அனேகமும் அதையே அனுசரித்திருந்தன. அத்தகையவர் இக் கதையில் முக்ய ஆதாரம் பெண்ணுக்கே கொடுத்து சோக ரசத்தில் கண்ணீர் பெருகும்படி எழுதி முடித்திருப்பது மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கது. இதுமாதிரியே எல்லோரும் விருத்தியடைய வேண்டுகிறோம். இந்த ஆசிரியருக்கு 500 ரூபாயிக்கு செக்கு அனுப்பியாயிற்று.

முக்கிய கவனிப்பு:—இக் கதையை சாமானிய காதல் தானே என்றோ! அல்லது துக்ககரமான முடிவுதானே என்றோ நினைக்கக்கூடாது. இதில் மிகவும் சிறந்ததும் வாழ்க்கையில் நடக்கும் அரிய விஷயங்களும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. கண்ணை மூடிக்கொண்டு பெண் வீட்டாரோ, பிள்ளை வீட்டாரோ பணத்தை ஜலம் போல செலவழிப்பதில் உள்ளே பெரும் விபரீதமான ரகஸ்யம் மறைந்து கிடக்கின்றது என்பதை இதன் ஆசிரியர் வெகு அழகாயும் சமயோசிதமாயும் தான் செய்த தவறு தனக்கே பட்டு உறுத்தும்படியான நீதியையும் புகட்டிச் சித்திரிப்பது மிகவும் போற்றத் தக்கதாகும். பெண் வீட்டாரோ, பிள்ளை வீட்டாரோ பணத்தை வாரி இரைத்தால் அதை நன்கு யோசித்து ஆராய வேண்டிய பாடத்தை வாசகர்கள் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டிய உணர்ச்சியைக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறார்.

காதல் கொண்டு விட்டதனாலேயே வீட்டை விட்டு ஓடி விட்டாள்....தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான்........என்கிற ஒவ்வாத முறையை ஆசிரியர் கையாளாதது குறிப்பிடத் தக்கது. இக் கதையில் இந்த முடிவை எதிர் பார்க்க முடியாதவாறு

கொண்டுபோய் திடும்பிரவேசமாக இப்படி முடித்திருப்பதானது படிப்போரின் மனத்தைக் கரைத்துருக்குகின்றது. வியாதிக்காரர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தை வியாதிப் பிண்டமாகப் பிறப்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். இம்மாதிரியே ஆசிரியர் இன்னும் அரிய பல சிறு கதைகளை எழுதி உலகத்திற்கு உதவ எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் பாலிப்பாராக.

பத்திராதிபர்.

இதைப் படித்ததும் சாகரனுடைய மனோவேகமும் வேதனையும், சந்தேகமும் பின்னும் அதிகரித்தன. இம்மாதிரி யார் எழுதி தன் பெயரைப் போட்டிருப்பார்கள்...இதென்ன! பெரிய வேடிக்கையாயும் நம்பக்கூடாததுமாக இருக்கிறதே...என்று குழம்பிவிட்டான்.

பிறகு அன்று வந்த மற்ற கடிதங்கள், பாக்கெட்டுகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தான். அதில் ஒரு கட்டைப் பார்த்ததும் இவன் ஆச்சரியமும் வியப்பும் பின்னும் பதின்மடங்கு அதிகரித்துவிட்டன. அக் கட்டில் ஒரு கடிதமும் 500 ரூபாயிக்கு செக்கும் இருந்ததேயாகும். கடிதம் பின் வருமாறு:—

"அன்பு மிக்க ஐயா!

உங்களுடைய விடாமுயற்சிக்கும் அபிவிருத்திக்கும் நாங்கள் ஆச்சரிய மடைகின்றோம். உம்முடைய முதல் கதைக்கு நாங்கள் எழுதிய கடிதத்தை மறந்திருக்கமாட்டீர். பரிசுப் போட்டியில் ஜெயித்த கதையுடன் இரண்டு கதைகள் அனுப்பி இருந்தீர்களே: அவை உமது முதல் கதைக்குத் துணையாகத் தானிருந்தன. அவற்றுடன் சுத்தமாக தமிழ் டைப்ரைடிங்கு செய்து அனுப்பி இருந்தது எங்களுக்குப் படிக்க மிகவும் சவுக்யமாக இருந்தது. உம்முடைய கையெழுத்து புரிவதும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இனிமேல் இதுபோன்று நல்ல கதைகள் எழுதினால் அவற்றை டைப்பு செய்தே அனுப்பவும். இதோடு 500 ரூ. செக்கு வைத்திருக்கிறேன்; பெற்றுக்கொள்ளவும்.

பத்திரிகாசிரியர்."

இதைப் படித்த உடனே நாம் முன் கூறிய ஆச்சரியத்தையும் குழப்பத்தையும் விட நூறு மடங்கு அதிகரித்த வியப்பும் பிரமிப்பும் சாகரனை வதைக்கின்றன. அக் கடிதத்துடன் தான் அனுப்பிய கட்டுகள் அப்படியே திரும்பி வந்திருப்பதைப் பார்த்து வெட்கப்

பட்டான். "இதோடு கூட டைப்பு செய்து வைத்திருந்த தென்றால் என்ன ஆச்சரியம்! நான் கட்டி யனுப்பிய பார்ஸலில் டைப்பு செய்த கதை ஒன்று எப்படி முளைத்திருக்கும்?

ஒன்றுமே விளங்கவில்லையே! வேண்டுமென்றே என் பெயரைப் போட்டுப் பிரசுரம் செய்து என்னை அவமானப்படுத்த எண்ணுகிறார்களா?.....இல்லையே!...அப்படி எண்ணினால் 500 ரூபாயிக்கு செக்கு எப்படி அனுப்புவார்கள்? இது ஏதோ ஜகஜ்ஜால வித்தையாக வன்றோ இருக்கிறது...இதைப் பார்க்க என் மனத்தை வெட்கமும் துக்கமும் பாதிக்கின்றனவே!...

என்ன அருமையான கதை!...எத்தனை ஒழுங்காக எழுதி இருக்கிறது. மனத்தை உருக்கி, மதியை மயக்கித் தன் வயப் படுத்திக்கொள்ளும் சக்தி வாய்ந்த கதையை நான் எழுதியதாக யார்தான் போட்டிருப்பார்கள்? ஒருகால் பேர் தவறாக இருக்குமோ என்பதற்கும் நான் முதல் கதை எழுதியதிலிருந்து விவரங் கொடுத்திருக்கின்றார்களே...

இந்த செக்கை நான் என்னவிதமான சாக்கு சொல்லித் திருப்புவது....இதை பெற்றுக்கொள்வது மிகவும் வெட்கக் கேடானதும் பாபமானது மல்லவா?''......என்று குழம்பிக் கொண்டிருக்கையில் இவனுக்குத் தெரிந்த சிலர் இவனுக்குப் பரிசு வந்ததைப்பற்றி சந்தோஷம் விசாரிக்க வந்துவிட்டார்கள்.

இவனுக்கோ பதில் என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. தான் எழுதவில்லை என்று மானத்தை விட்டுச் சொல்லவும் வெட்கமாக விருக்கிறது. தான் எழுதியது என்று சொல்லவும் மனச்சாட்சி குத்துகின்றது. என்ன செய்வான் பாவம்!....வந்துள்ள ஒவ்வொருவரும் "சாகரா!...பலே....கதை என்றால் இப்படி யல்லவா எழுதவேண்டும்? நீ வெகு நாளாக எழுதும் ரகஸியம் இப்போது தான் தெரிந்தது...அதைப் படிக்கும்போது எங்கள் கண்கள் மழை பொழிந்தபடியே இருந்தன.....அம்மாதிரி ஓர் அற்புதக் கதையை நமது சாகரன் எழுதிப் பரிசும் பெற்றது எங்களுக் கெல்லாம் பெரிய சந்தோஷ மல்லவா?''....

என்றெல்லாம் போற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஏதோ சமயோசிதம் போலப் பேசி அவர்களை யனுப்பிவிட்டான். அடுத்த விநாடி சிவாநந்தம் தாங்கமாட்டாத சந்தோஷத்துடன் "பலே சாகரா!....மெச்சினேன்....அளவற்ற ஆநந்த மடைகின்றேன். இப்பொழுதுதான் என்னுடைய உள்ளம் பூரிக்கின்றது. கதையைப் படித்துப் படித்துப் பிரம்மானந்த மடைந்தேன். நான் எழுதிய கதையை விட உன்

னுடைய கதைதான் வெகு நன்ருக இருக்கிறதென்று அதைப் படித்த பலரும் சொன்னர்கள்...சாகரா! என் மகிழ்ச்சியினுல் உனக்கு கங்க்ராச்யுலேட் (congratulate) செய்கிறேன்.'' என்று கூறி சாகரனைத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

சாகரனுக்கோ இந்த வார்த்தைகள் காதில் பொத்துகின்றன. அவனுடைய ஆப்த நண்பன் சிவானந்தன் ஒருவன்தான்; ஆகையினுல் அவன் மனத்திலுள்ளதை ஒளிக்காமல்"சிவாநந்தம்!....நீ ஏதோ தோத்திரம் செய்கிருய்: என் மனமோ குழம்பிக் கிடக்கின்றது. கதை மிகவும் ஸ்வாரஸ்யமா யிருக்கிறது. என் மனத்தையும் மாற்றிக் கலக்கிக் கண்ணீர் பெருகச் செய்துவிட்ட பெருமையை நானே அறிந்தேன்.

சிவா!...இது நான் எழுதியதல்ல. யாரோ எழுதி என் பெயரைப் போட்டு என்னை அவமானப் படுத்துவது போலிருக்கிறது. நீ கூடச் செய்திருக்கலாமோ என்று எனக்குச் சந்தேகம்....அப்படியாயின் சொல்லிவிடு. என்னை வருத்தாதே!....நான் அனுப்பிய கதைகள் முற்றும் திரும்பி வந்துவிட்டன-......

என்று கண்ணீர் பெருக மிக்க விசனத்துடன் தெரிவித்ததைக் கேட்ட சிவாநந்தத்திற்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. "என்ன! என்ன! யாரோ எழுதி உன் பெயர் போட்டிருக்கிறதா! இதென்ன வேடிக்கை....என் மீது சந்தேகிக்கிருயா:....சாகரா! நான் அப்படிச் செய்வதா யிருந்தால் உன்னிடம் சொல்லிவிட்டே செய்திருப்பேன். என் தாயாரின் மீது ஆணையாக நான் செய்யவில்லை. இது எனக்கே வியப்பாக விருக்கிறது''...... என்று அவனும் வியப்புக் கடலில் மூழ்கினுன்.

சாகரனின் மனமே சரியில்லை யாகையினுல் அங்கு அதிகம் பேச முடியவில்லை. சிவானந்தன் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டான். அவனுக்கும் இந்த விஷயம் வெகு ஆச்சரியமாக விருந்தது; கண்டுகொள்ள முடியாது சிறிது யோசித்தான். அவனுடைய சகோதரி நித்யானந்தம் அங்கு வந்தாள். தன் அண்ணன் ஒருவாறு கலக்கத்துடன் இருப்பதைக் கண்டு "ஏனண்ணு! உடம்பு என்ன....ஏதோ ஒருவாறு இருக்கிறீர்களே?''...என்ருள்.

சிவா:—ஒன்றுமில்லை. விசித்திரமான காரியம் ஒன்று என் சினேகிதன் சாகரனுக்கு நடந்திருக்கிறது. அதைக் கேட்டது முதல் சிறிது கலக்கமா யிருக்கிறது....என்று நடந்த விஷயங் கூறி, "இவ்விதம் யாரோ செய்திருக்கிருர்கள்''....என்ருன்.

இதைக் கேட்ட நித்யா சிறிதும் வியப்புருமல் விழுந்து விழுந்து நகைத்துக்கொண்டே "இதற்காகவா கவலே?" என்ருள்.... சிவாநந்தம் சற்று கோபித்தவாறு "என்ன நித்யா! நீ குழந்தைத் தனமாக எண்ணிச் சிரிக்கிருய். யார் எழுதிய கதையோ இவன் பேருக்கு போட்டுப் பரிசும் 500 ரூபாய் வந்திருக்கிற தென்ருல் இதை எழுதியவன் என்ன நினைப்பான். மிகவும் விபரீதமாகவன்ரே முடியும். அவன் சட்டப்படி நடவடிக்கையும் எடுக்கலா மன்ரே! இது மிகவும் விகாரமான காரிய மாயிற்றே!.......

என்று முடிப்பதற்குள் நித்யா "அண்ணு! அப்படிக்கொன் றும் நேராது; பயப்படாதீர்கள். அத்தனை விபரீதங்கள் ஏதும் கன விலும் சம்பவிக்காதென்று அவரிடம் சொல்லித் தேற்றுங்கள். அண்ணு!...உங்களிடம் சொல்லாத ரகஸியம் என்ன இருக்கிறது? என்ருலும் இதுகாறும் சொல்லியும் பயனில்லே என்று பேசாதிருந் தேன். இனிமேல் ஒருக்கால் பயன் கிடைக்கலாமோவென்று சொல்ல சமயம் பார்த்திருந்தேன்.

அண்ணு! என்னுடைய சுகத்திற்கும் சந்தோஷத்திற்கும் பாத் யப்பட்டவர்கள் நீங்களே யாவீர்கள். தாய்தந்தையரின் உரிமையும் உங்களேச் சேர்ந்துவிட்டது. நீங்களும் சாகரனும் ஆதிமுதல் ஒன் ருகப் பழகிய சினேகிதர்களாய் ஒருயிரும் ஈருடலுமாக இருக்கி றீர்கள். ஆதலால் அவருடைய குணத்தின் உயர்வு, யோக்யதை யாவும் நன்கறிந்துகொண்டேன். அவருக்குள்ள ஒரு அபிப்பிராய பேதம் மட்டும் தடையாயிருந்ததால் நான் அதை வெளியிடாமலும் வேறு வரன்களுக்கு இசையாமலுமிருந்து வந்தேன்.

அண்ணு! வீண் வளர்த்தல் எதற்கு? அவரை மணந்து இல் லரசு புரியவேண்டுமென்ற ஆவல் என் மனத்தே வெகு நாட்களாக வேரூன்றி வளர்ந்துவிட்டது. அவர் மனத்தை மாற்றுவதற்கு நீங்கள் செய்த பந்தயத்தையும் நானறிவேன். அவருக்குக் கதை விஷ யத்தில் பேராவலே ஊட்டிவிட்டதையும் அறிவேன்.

இன்னெரு ரகஸியம். அண்ணு! மன்னிக்கவேண்டும். என் சினேகிதை உமா எழுதியதாக பத்திரிகையில் பரிசு பெற்ற கதை சிலவற்றை உமக்குக் காட்டியது நினைவிருக்கலாம். அது சுத்த பொய்...நானே எழுதி உமாவென்ற பெயரால் அனுப்பினேன். நல்ல வேளேயின் பயனுல் பரிசுகள் கிடைத்தன. சினேகிதையின் விலாசத்தின் மூலமே பணத்தையும் பெற்று வைத்திருக்கிறேன்.

ஜனங்களின் மனப்பான்மையிலிருந்தும் பத்திரிகைகளின்

மதிப்பிலிருந்தும் என் கதைக்கு நல்ல செல்வாக்கிருப்பதை அறிந்து கொண்டேன். சாகரன் பெண்பிள்ளேயே வராது ஓர் கதை எழுதிய தையும் உங்கள்மூல மறிந்தேன். அதே மாதிரியாக மாணுக்கரும் உபாத்தியாயரும் போட்டு பெண்பிள்ளேயே இல்லாது ஓர் கதை வாத்ஸல்யம் என்று எழுதினேன். அது அவருடைய மனத்தை நன்ருக மாற்றியதையும் அறிந்தேன்.

மகாத்மா காந்தியை நாங்கள் கும்பலாக தரிசித்த காலத்தில் அவர் வெளியில் நின்றிருந்ததை நான் கண்டேன். அவரது மனம் மாறியதை முகத்தாலறிந்தேன். இதையே ஓர் ஆதாரமாகக்கொண்டு அவரை இன்னும் திருப்பும் பொருட்டு ஒரு யோசனை செய்தேன். ஒரு கதை நானே எழுதினேன். அவருடைய ஆளிடம் அவர் எழுதிய கதைகளை பத்திரிகாலயத்திற்கு அனுப்பும்போது அதைக் கவனித்திருந்து அவனை ஏதோ காரியமாக அழைத்து எனக்கு அவசரமாக ஓர் சாமான் வாங்கி வரும்படியாக அனுப்பிவிட்டேன். அவன் கட்டுகளை இங்கே வைத்துச் சென்ருன். நான் என் சிநேகிதையின் வீட்டு தமிழ் டைப்பு மெஷினில் டைப்பு செய்து தயாராக வைத்திருந்த கட்டை அவர் கதைகளுடன் கூட வைத்துக் கட்டி ஒட்டிவிட்டேன். அதை அவன் கொண்டுபோய்விட்டான். இவை நிகழ்ந்த பின்னர் தினம் பத்திரிகையைப் பார்த்து வந்தேன். அது இன்று வந்திருப்பதையும் அறிந்தேன். இதனல் அவர் முற்றிலும் மாறி இருப்பதோடு சற்று குழம்பியும் போவார் என்று அறிவேன். ஆனல் அதைப் பிறகு சரிப்படுத்த எண்ணினேன்.

என்று முடிப்பதற்குள்...என்ன! என்ன! ...“வாத்ஸல்யம்” நீயா எழுதினுய்!...உமா வென்று உன் பெயரையா மாற்றிக்கொண்டாய்...பிறகு இப் பெயரால் வெளியான “கண்ணீர்” “வஞ்சனை” “பச்சாத்தாபம்” முதலியவைகள் நீ எழுதியதா! என்ன ஆச்சரியம்... என் செல்வச் சோதரீ!......மெச்சினேன்...என்னுள்ளம் ஆநந்த மடைகின்றது” என்று கட்டு மீறிய அபாரமான சந்தோஷத்துடன் தங்கையைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

நித்யா! நீ செய்த இந்த காரியம் சாகரனை பெரிய சாகரத்திலேயே ஆழ்த்திவிட்டது. ஐயோ பாவம்...குழம்பிப் போய்விட்டான். மன நிம்மதியின்றி தத்தளிக்கின்ருன். செல்வச் சோதரீ! நீ கதை எழுதும் ரகஸியத்தை மட்டும் நான் இந்த நிமிடம் வரையில் அறியமாட்டேனே யன்றி உன் காதல் விஷயத்தை நான் சில காலமாக அறிந்துகொண்டேன். அதைப் பூர்த்தி செய்ய முடியுமா வென்று ஏங்கினேன். அதற்காகவே அவனைக் கதைப் பந்தயத்தில் இழுத்தேன். எத்தனையோ மாறுதல்கள் அடைந்துவிட்டான்.

நித்யா! நான் உடனே சாகரனிடம் தெரிவித்து விடட்டுமா? தவிக்கிறான் பாவம்.'' என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான். இவைகளை எல்லாம் தூரத்திலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிவாநந்தத்தின் மனைவி நகைத்துக்கொண்டே எதிரிலே வந்து "கல்யாணம் எப்போது வரும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நித்யா! நீ என்னிடம் கூட இந்த ரகஸியங்களை ஒளித்தா யல்லவா! இருக்கட்டும். உன்னால் ஒளிக்க முடியாத மற்றொரு சமயம் நேரும் போது நான் சொல்கிறேன்'' என்று பரிகஸித்தாள்.

பிறகு சிவாநந்தத்தின் மனைவி சில யோசனைகளைச் சொன்னாள். சிவாநந்தமும் நித்யாநந்தமும் அவற்றை ஆமோதித்தார்கள். உடனே சிவாநந்தம் ஒரு கடித மெழுதி சாகரனுக்கு அனுப்பினான்.

சாகரன் உண்மையிலேயே குழப்ப சாகரத்தில் மூழ்கி இருக்கையில் கடிதம் வந்தது. உடனே அதை ஆவலுடன் பிரித்துப் படிக்க வாரம்பித்தான்.

"என்னுருயிர் நண்பா! உன் விஷயத்தை யறிந்து வந்தது முதல் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமும் கவலையு மாகி விட்டன. அதைப்பற்றி நான் விசாரித்து உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன். உடனே உனக்கு அறிவிக்க வேண்டி இதை எழுதுகிறேன்.

நண்பா! காலச் சக்கரம் சுழலும் அதிசயத்தைப் பார். இக் கதையை எழுதியவர் யாரென்று நினைக்கிறாய்...தெரிந்த மாத்திரத்தில் வியப்பே வடிவாயும் அபாரமான ப்ரமிப்பும் அடைவாய். சில நாட்களாக பல பத்திரிகைகளில் சிறு கதைகள் எழுதி புகழும் பரிசும் பெற்று வரும் உமாதேவியே இக் கதையையும் எழுதியதை யறிந்து நானே கட்டு மீறி வியப்புற்றேன் என்றால்......நீ...

(என்ன! என்ன!...உமாதேவி எழுதினாளா....ஹா.... என்ன ஆச்சரியம்....என்று பெரும் ஆவலுடன் சாகரன் மேலே படிக்கலானான்)

அருமை சாகரா! இவ்வாறு எழுதியதற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா! உன்னை அவமானப்படுத்தவோ, அவமதிக்கவோ, கேலி செய்யவோ அல்ல... உன் மீது கொண்ட தெய்வீகமான—பரிசுத்தமான, உண்மையான—காதலே காரணமாம். இவ் வார்த்தைகள் அந்த மாதரசியின் வாயிலாக வந்த மொழிகளே யாகும்.

அம் மங்கைக்கரசியின் காதலை நீ யறியும் பொருட்டே கதையின் பெயரையே காதல்! காதல்!! இன்றேல் சாதல்!! சாதல்!!! என்று வரைந்ததாயும் அம்மாது சிரோன்மணியே தெரிவித்தார்கள். இது கேட்டு என்னுள்ளம் பூரித்தது. உன் மனத்தை மாற்றுவதற்குத் தான் உன் வேலைக்காரன் கட்டுகளைக் கொண்டு போகும்போது அவற்றை தந்திரமாக வாங்கித் தான் டைப்பு செய்த கதையை வைத்தனுப்பியதாகத் தெரிவித்தார்கள்.

அரிய தோழா! நீ பழய கொள்கைகளுடனேயே இனியுமிருந்து அந்த நங்கையை நிராகரிப்பாயானல் அந்த கதையின் முடிவுதான் தன் முடிவும ஆகும் என்று குறிப்பாகத் தெரிவித்தபோது என் மனம் கரைந்து கண்ணீர் வடிந்துவிட்டது. நீ என்னை உனது ஆத்ம நேயனுக மதித்துப் பிரீதியுடனிருப்பதால் நான் இதை உனக்குத் துணிவுடனும் சுதந்திரத்துடனும் சொல்கின்றேன். நன்ருக யோசித்துப் பதில் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்
உன் ஆப்த மித்திரன்
சிவாநந்தம்.''

இந்த கடிதத்தைப் படித்ததும் சாகரனுக்குண்டாகிய அபாரமான ஆச்சரியத்திற்கு கரையே இல்லாது போய்விட்டது. "உமாதேவி எழுதிய கதையா....உமாதேவியா என்னைக் காதலிக்கின்ருள். உமாதேவி!...உமாதேவி!!...என்ன விசித்திர சம்பவம்!''....என்று தனக்குள் எண்ணி பெரிய யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டான்.

9-வது அதிகாரம்.

இல்லற இன்பம்—நல்லற வாழ்க்கை

சாகரனின் மனம் சாகரத்தினலைகளில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. உமாதேவி எழுதி வெளியான கதைகளை மீண்டும் ஒரு முறை படித்தான். தன் பெயரால் வந்த கதையையும் திரும்பப் படித்தான். சிவாநந்தத்தின் கடிதத்தையும் மீண்டும் படித்தான்.

மாறி மாறி இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு ஏதோ எண்ணமிட்ட வண்ணம் சிறிது நேரம் பித்தன் போல விருந்தான்.

தான் கதையில் படித்த பாஸ்கரனின் முகமும், சுபாஷிணியின் முகமும் கண்கள் முன்பு தோன்றி காக்ஷி கொடுத்தன. அதற்குப் பக்கத்தில், உமாதேவியைத் தான் பார்க்காவிட்டாலும் ஓர் அழகிய பெண்ணுருவம் தன்னை நோக்கி நகைப்பதுபோன்று தோன்றியது. சிவாநந்தம் உமாதேவியைக் கண்டு பேசி அவள் கருத்தை எழுதி இருப்பதை நினைக்க நினைக்க இவன் மனத்தில் இவனையறியாத ஓர் ஆநந்த ஊற்று உதயமாயிற்று. உமாதேவியைத் தான் பார்க்க வேண்டுமென்று ஓர் வேட்கை யுண்டாகியது. அன்று முற்றும் அதைப்பற்றியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

மறு தினம் ஆபீஸிலும் வேலை தோன்றவே இல்லை. வீட்டிற்கு மூன்று மணிக்கே வந்துவிட்டான். தான் பதில் எழுதாம லிருந்தால் சிவாநந்தம் என்ன நினைப்பானோ! உமாதேவியும் என்ன நினைப்பாளோ என்று தோன்றியது. உடனே ஒரு கடிதம் எழுத வாரம்பித்தான்.

"அன்பு மிக்க சிவாநந்தம்!

உன் கடிதத்திலுள்ள விஷயங் கண்டு அளப்பரிய ஆச்சரியமடைந்தேன். இதற்கு என்ன பதில் எழுதுவது என்று தெரியாமல் தவிக்கின்றேன். நண்பா! அந்த உமாதேவியின் திறனைக் கண்டதும் அத் தகையோரைப் பார்க்கவேண்டுமென் கிற ஆவல் தலை தூக்கி அபாரமாக எழுந்து தாண்டவமாடுகின் றது. ஆனால் வெட்கமாயுமிருக்கிறது...எனினும் அந்த அம்மாளைப்பற்றி நீ எழுதியிருப்பது உண்மையாயிருப்பின் அதைத் தடுத்து முறியடித்தால் துரோகம் செய்த பாவியாவேன்.

நண்பா! முதலில் அந்த அம்மாளை எப்போது பார்க்கலாம் தெரிவி...உன் பந்தயத்தில் நான் தோல்வியுற்றதை தாழ்மையுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம்
உன் ப்ரிய
சாகரன்."

என்று எழுதியனுப்பிவிட்டான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வெகு சந்தோஷத்துடன் சிவாநந்தம் அங்கு வந்து சாகரனை மனப்பூர்வ மான ப்ரீதியுடன் கட்டித் தழுவி, தடவிக்கொடுத்து "சாகரா! வருந்

தாதே! உலகமே இவ் விதந்தான். எத் தகையோராயினும் விவா கத்தை முற்றிலும் வெறுத்தவர்கள் லக்ஷத்தில் ஒருவர் கிடைப்பதும் அரிது. சிலர் வெறுத்ததாக வேஷமிட்டுக்கொண்டு அடாத காரி யத்தை அந்தரங்கமாகச் செய்வார்கள். சிலர் சில நாள் வெறுக்க லாம்; பிறகு இச்சையுண்டாகியபோது இல்வாழ்க்கையில் புகுதலு முண்டு. ஆதலால் இது புதிதல்ல. சாகரா! இன்றே உமாதேவியைப் பார்க்க ஓர் சந்தர்ப்பமிருக்கிறது. அதற்காகத்தான் நான் இப் போதே வந்தேன். இன்று அவர்கள் காலேஜில் ஏதோ விசேஷ மாம். அங்கு பலவிதமான கதம்பக் கேளிக்கைகள் (Variety Entertainment) நடக்கப்போகிறதாம். அதற்கு எவர் வேண்டு மாயினும் பார்க்கச் செல்லலாம். ஆதலால் அங்கேயே சென்று பார்க்கலாம்...பிறகு நடப்பதைப்பற்றி யோசிக்கலாம் எழுந்திரு'' என்றான்.

இது கேட்ட சாகரன் "நண்பா! என்னைப் பரிகஸிக்காதே! இத்தனைக்கும் காரணம் நீதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கதைப் பித்தையும் பரிசு ஆசையும் கிளப்பிவிட்டாய். அதுதான் இத்தனை தூரத்திற்கு இழுத்துவிட்டது''...என்று கூறிக்கொண்டே சிவாநந் தத்துடன் சென்றான்.

காலேஜில் எள்ளு போட்டால் எள்ளு விழாது கூட்டம் கூடிவிட்டது. சாகரனும் சிவாநந்தமும் ஒரு பக்கம் உட்கார்ந் தார்கள். அங்கு நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாயிற்று. முதலில் பல மாணவிகள் ஒன்றுகூடி சிலர் பிடில், சிலர் வீணை, தம்பூரா, புல்லாங் குழல், சித்தார், தபேலா முதலிய வாத்யங்களில் ஏக காலத்தில் கந்தர்வ கானம் போல ஆரம்பித்துப் பாடினார்கள்.

இது பரியந்தம் இம் மாதிரி கந்தர்வ கானத்தையே கேட்டி ராத சாகரனுக்கு அத்யாச்சரியமும் அத்யாநந்தமும் உண்டாயின. இப் பெண்களைப் பார்த்ததும் இவர்களே மகாத்மா காந்தி யின் முன்பு பாடியவாகள் என்ற நினைவு வந்தது. 'இப்படியும் ஒரு கர்தர்வ கானம் உண்டா!' என்று ப்ரமித்தான்.

சிவா.—சாகரா! அதோ! மத்தியில் வீணை வைத்துக்கொண்டு வாசிக்கும் மாது சிரோமணிதான் ஸ்ரீமதி உமாதேவி...என்றதும் சாகரன் அந்த மங்கை மடவன்னத்தையே உற்று நோக்கி மெய்மறந் தான். "இந்த மாதரசியா உமாதேவி!''...என்று தனக்குள் அடக்க முடியாத ஆநந்தமடைந்தான்.

அடுத்தபடி உமாதேவி தனியாக வாய்ப்பாட்டு பாடினாள். மூன் றாவதாக அவர்களெல்லோரும் பழங்காலத்து கும்மியை விடாமல்

சுற்றி வளைந்து கும்மியடித்தார்கள். அதற்குப் பின் ஒரு சிறிய நாடகம் நடந்தது. அதில் சிங்கார ரஸம் ததும்பிற்று. காதலன் வருகைக்காக காதலி எதிர்நோக்கித் தன் மன வேகத்தைக் காட்டும் பாகம் எல்லோருடைய மனத்தையும் உருக்கியது. பின்னர் பிரஸங்கங்கள் மற்ற எல்லாம் நடந்து, கொண்டாட்டம் முடிவாயிற்று. கூட்டமும் கலைந்தது.

சிவாநந்தமும் சாகரனும் கிளம்பினார்கள்....."சாகரா!.. உமாதேவிக்கு என்ன பதில் சொல்லப்போகிறாய்...உன் மனத்தை ஒளிக்காது வெளியிட்டுவிடு"...என்றான். இதைக் கேட்ட சாகரன் சிறிது விசனத்துடன் "நண்பா! நான் கொண்டிருந்த கொள்கை முற்றும் அசம்பாவிதமானது என்றும், மனிதனுடைய ஆநந்தத்திற்கு முட்டுக்கட்டை போன்றதென்றும் நான் உண்மையாக அறிந்துகொண்டேன். நீ ஆதியில் சொல்லியதெல்லாம் எனக்கு இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது.

பெண்களுடைய சாமர்த்தியமும் அவர்களிடம் இயற்கையாகக் காணக்கூடிய இனிமையும், ம்ருதுத்தன்மையும், வசீகரமும் இது காறும் உணராது ஜடமாயிருந்தேன். வீண் வார்த்தை எதற்கு... நண்பா! இப் பெண்மணி என்மீது காதல் கொண்டிருப்பது உண்மையாயின் என் ஆப்த மித்திரனாகிய நீயே முன் நின்று விவாகத்தை முடித்துவிடு. இதுதான் பதில் அந்த யுவதியைப் பாராமலேயே கதையின் மூலம் மாறுதலடைந்தேன். இனிமேல் தாமதமே வேண்டாம்" என்று தன் மனத்தை ஒளியாது கூறிவிட்டாள்.

சாகரனுடைய உண்மையான மாறுதலைக் கண்டு பரம சந்தோஷமடைந்த சிவாநந்தம் "சாகரா! அதிசயத்திலும் அதிசயமான விஷயத்தை நான் உனக்கு இப்போது சொல்லப்போகிறேன். ஆனால் நானும் இதையறிந்தபோது இப்படித்தான் ஆச்சரியமடைந்தேன். நண்பா! உன்னை நான் அயலானுக்கு மருமகப்பிள்ளையாகக் கொடுத்துவிட மாட்டேன். நானே பிள்ளைவீட்டுக்காரன் நானே பெண்வீட்டுக்காரன். உமாதேவி யார் தெரியுமா எனது சகோதரி நித்யானந்தமே யாகும்...என்று முடிப்பதற்குள்,

சாகரன் கட்டுமீறிய ஆவலுடன் "என்ன! என்ன! உமாதேவி உன் சகோதரியா!...உன் சகோதரியா உமா......நண்பா!...பரிகஸிக்காதே...உண்மையைக் கூறு. என் ஆவலைக் கிளப்பாதே" என்று அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டாள்.

சிவா.—(நகைத்துக்கொண்டே)...நண்பா! உன்னை நான் பரிகஸிக்கவில்லை. என் சகோதரியே உமாவென்று நேற்றுவரையில்

எனக்கே தெரியாது. நேற்றுதான் விவரம் தெரிந்தது (நடந்ததைக் கூறி) நண்பா! இரவு பகல் உன் த்யானமாகவே இருக்கும் உமாவை இனியும் கலங்கவைக்கவேண்டாம். விரைவிலேயே விவாகத்தை முடித்துவிடலாம்...

சாகரனுக் குண்டான சந்தோஷத்திற்கும் ஆச்சரியத்திற்கும் அளவே இல்லை. உடனே உமாவைத் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து விடவேண்டுமென்ற பேராவல் உண்டாகிவிட்டது. அதிர்ஷ்ட வசமாக அதிக நாட்கள் தாமதமின்றி ஒரு வாரத்திற்குள் அதிக ஆடம்பரமின்றியும் வெகு அழகாயும் சிறப்பாயும் விவாகம் நடந்தேறியது. தம்பதிகளின் ஆநந்தகரமான இல்வாழ்க்கையின் தனித்த இன்பத்தைக் கூறவேண்டுமா...

காதலர்களிருவரும் போட்டா போட்டியாக ஒருவரை விட ஒருவர் திறமையுடன் கதைப்போட்டிக்கு எழுதும் பந்தயம் வலுத்து விட்டது. இரண்டு வருடத்திற்குள்ளேயே இவர்கள் எதேச்சையாக உட்கார்ந்து எழுதவிடாமல் ஒரு வயதுச் செல்வன் குறுக்கிட்டு மேலே விழுந்து கட்டிக்கொள்வதும், பேனாவை பிடுங்கிக்கொள்வதும், காகிதத்தைப் பிடித்து இழுப்பதும், முகத்தைத் தடவி முத்தமிடுவதும், மழலை மொழிந்து சத்தமிடுவதுமாக வாரம்பித்துவிட்டான்.

சில வருடங்களுக்குள் தங்கள் பெயரையே ஆதாரமாகக் கொண்டு "ஆனந்தசாகரம்" என்கிற அழகிய பெயருடன் ஒரு வாரப் பதிப்பு ஆரம்பித்து அதை வெகு அற்புதமாக நடத்திக்கொண்டு பெயரும் புகழும் கீர்த்தியும் அடைந்து நித்யாநந்தத்தில் திளைந்து வருகிறார்கள். எழுதுவதிலுள்ள ஆநந்தத்தை விட வேறு மனோகரமானது உள்ளதா ?

மங்களம். 182983

சுபம் ! சுபம் !! சுபம் !!!

பொருளடக்கம்

அதிகாரம் பக்கம்

1.	பகரொணு சீற்றம்—பழங்கதைத் தோற்றம் ...	1
2.	தியாகியின் விஜயம்—சாகரனின் குழப்பம் ...	13
3.	வாழாவெட்டி ...	19
4.	பத்திரிகை உரைகள்—தத்தளித்த நிலைமை ...	41
5.	வாத்ஸல்யம்—அதியாச்சரியம் ...	49
6.	முருகனிடம் பக்தி—சிறுகதைப் பித்து ...	59
7.	மகாத்மா தரிசனம்—மனம் மாறும் அதிசயம் ...	68
8.	தீரம் வீரம் மாறிய சாரம் ...	93
9.	இல்லற இன்பம்—நல்லற வாழ்க்கை ...	101

சென்னை 600 008

PRINTED AT TATA PRESS, & PUBLISHED BY V. M. PARTHASARATHY, MADRAS

M. SULTAN ABDUL KADER,

SULTANIA MEDICAL HALL, (Estd. 1915.)

PORTO-NOVO. S. A. DISTRICT (INDIA).

இதனை வாசிக்கும் புத்திமான்களுக்கும் பக்திவான்களுக்கும் ஓர் விண்ணப்பம்
இழந்துபோன பலத்தை ஒரே வேளை லேகியம் சாப்பிட்ட 1-மணி நேரத்தில் கொடுக்கும்.

நண்பர்காள்! சுல்தானியா மெடல் பெற்ற

சிட்டுக்குருவி சத்தின் லேகியத்தை

வாங்கி சாப்பிட்டு குணத்தைக் கண்டு மென்மேலும் ஆர்டர் கொடுத்தும் இக்கம்பெனி முன்னேற்றத்திற்கு வரும்படி செய்ய வினயமாய் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். வஸ்ஸலாம்.

அவனியாரே! பர்மா கவர்னரின் டாக்டர் சர்டிபிகேட்! கவனிப்பீரே!!

"நான் இரங்கூன் பஞ்சசக்தி கம்பெனியிலிருந்து பரங்கிப்பேட்டை சுல்தானியா வைத்தியசாலை சொந்தக்காரரால் செய்யப்பட்ட சிட்டுக்குருவி சத்தின் லேகியம் வரப்பெற்று அருந்திப் பார்த்தேன். அது தேகவலுவையும், வீரிய விர்த்தியையும், தாதுபுஷ்டியையும் கொடுக்கிறது. இன்னும் இந்த லேகியத்தில் அநேக குணங்களிருக்கின்றன."

டாக்டர் சையத் மேஜர் அலிகான் சாயபு,
கவர்னர் மாளிகை, பர்மா, 20—12—24.

கொழும்பு போலீஸ் மாஜிஸ்டிரேட் மகாகனம் பொருந்திய H. P. கப்மான்ஸ் அவர்களால் 1—12—1927ல் 864 நெ. ரிப்போர்ட் சிலோன் கவர்ன்மெண்டு அன்லிஸ்ட் (மருந்து பரிசோதக அதிகாரி) மகாகனம் பொருந்திய C. T. ஸைமன்ஸ் அவர்களுக்கு அனுப்பி 13 12-1927ல் பரிசோதனை செய்தது ரிப்போர்ட்டு நெ. 880. 12-12-1927)

லேகியத்தின் குணமாவன்:—வாத பித்த சிலேத்ம மிகுதிக் குறைவால் ஏற்படும் இரத்தக்குறைவு, எழு வகைத்தாதுக்களின் பலஹீனம், அஸ்திவெட்டைச்சூடு, வீரிய நஷ்டம், சதா இடுப்புவலி, மலச்சிக்கல், பசிமந்தம், பித்தாதிக்க உஷ்ண வாய்வு, கிருமிரோகம், துர்நீர் வியாதிகள், தேகத்தில் ஓடித் திரியும் பலவகை வாய்வு ரோகம், பார்சவாய்வு, நெஞ்சுவலி, விரைவாதம், கைகாலசதி, மறதி, மனோசக்தி நாளுக்கு நாள் குறைதல் முதலியன நிவர்த்தியாகிவிடும். தேக உஷ்ணத்தை சமப்படுத்தி இரத்தத்தை விர்த்தி செய்து புத்தி சாதுர்யத்தைக்கொடுத்து தேகத்துக்கு நல்ல பலத்தை உண்டாக்கும். இந்த லேகியத்தை பால்யர் முதல் வயோதிகர் வரையில் சாப்பிட்டால் தேகத்திற்கு நல்ல பலத்தைக்கொடுக்கும். ஒரு முறை பரீக்ஷை செய்து பார்க்கவும்.

40 நாள் சாப்பிடும் டப்பி ரூ.	12	0
12 நாள் பரீட்சைசெய்ய ரூ.	3	8
4 நாள் 8-வேளை	0	12
20 நாள் சாப்பிடும் டப்பி ரூ.	6	8
8 நாள் 16 வேளை டப்பி ரூ.	1	8

வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

M. சுல்தான் அப்துல் காதர்,
சுல்தானியா வைத்தியசாலை,
பரங்கிப்பேட்டை, தென்னாற்காடு
ஜில்லா. (இந்தியா)

ஏஜண்டு:—
S. E. காதர் முகியதீன்
நெ. 39, ஓல்டு புட்ச்சர் ஸ்டிரீட்,
கொழும்பு, சிலோன்.

ஆர்டர் செய்யும்போது இந்த சஞ்சிகையைக் குறித்து எழுதவும்.

போலி மருந்துகளைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருங்கள் !!!

அமிர்தாஞ்சனம்

நாற்பது
வருஷங்களுக்கு
மேலாக
முன்னணியில்
நிற்கின்றது.

மற்றவைகள்
இதைப்
பின்பற்றித்தான்
வருகின்றன.

லக்ஷக் கணக்கில் செலவாகின்றது

எல்லா இடங்களிலும் விற்கப்படும்.

அமிர்தாஞ்சன் டிபோ,

சென்னை கல்கத்தா

பம்பாய்.